

СВЕТОЗАР Ђ. РАДИШИЋ

**ЗВЕЗДАНИ ПУТ КА УМУ
СРЦА**

БЕОГРАД

2016.

Copyright © 2016 Светозар Ђ. Радишић

Ова књига се не сме умножавати, прештампавати нити преносити ни у једном облику нити икаквим средством без дозволе аутора. Сва права на објављивање ове књиге задржава аутор према одредбама Закона о ауторским и сродним правима.

САДРЖАЈ

МОЈЕ ПЕРО ЈЕ ОСТАЛО БЕЗ ШТИЛА	5
ВРШАЧКОГ МИ НЕБА НЕМА	7
БАЈКА О БАЈЦИ	10
ДАХ ВЕТРА	11
КАРТАЊЕ	12
СТАРЕ АДРЕСЕ	13
РЕЧИ БЕЗ ОДГОВОРА	15
ДАН	16
А КАО ЈУЧЕ ДА ЈЕ БИЛО	17
ПОДНЕ	18
НЕ ЖЕЛИМ БИТИ ФЕНИКС	19
КАПИ НАДОЛАЗЕ	20
КИША	21
ДЕВОЈКА	23
ВЕТРЕЊАЧЕ	24
РОЂЕН ЗА НЕМОРАЊЕ	25
ПИСАЛА ЈЕ ПЕСМЕ	27
СУЗЕ НЕБЕСКЕ	29
ИСТИНА	31
ОКРЕНИ СЕ ПОСЛЕ КИШЕ	33
МИСЛИМ МИСЛИ ЗАЛУТАЛОМ МИСЛИ	35
УЗМИЦАЊЕ КРАЈА	37
БИТ	38
С ПЕСМОМ У УСТИМА	39
ОПРОСТИ БОЖЕ	40
БУЂЕЊЕ	41
ГОДО ОДЛАЗИ (САН ПРВИ)	42
СУДБИНО РАНО МОЈА	43
КАД ПОМИСЛИМ ЉУБАВ	45
У КРУГУ ЈЕДНОГ ПАРКА (САН ДРУГИ)	46
ОПСЕНА	49
БОЈА ЦРНА	50
САН И КЛЕТВА ВОЈНИКА	51
ДАНАС	52

ТИ ЖЕНО ПОЛА ЖИВОТА	53
СУНЦЕ ЛАБУД	55
ГРАНИЦЕ	56
ЗЕЛЕНИ ЈАХАЧ МАХОВИНА	57
ПЕСМЕ ИЗ МЕНЕ	59
ЛЕЖЕМ У ПРАЗНИНУ	61
ВЛАЖНА ОД ВИНА	63
ЛУТАЊЕ	65
ПРОМАШЕНОСТ	66
ОПИСАЊУ	67
КРВ	68
ЛИНИЈА У СРЦУ	71
ТРАГ	72
УВЕК СУ ВРТЛОЗИ ВЛАДАЛИ СВЕТОМ	73
РИДЕР	74
ЈА САМ ПЕСНИК	81
ВРШАЧКИ ВЕТРОВИ	82
ДРХТАЈИ ПРЕД МАНАСТИРОМ	85
ДЕО НЕБА	87
ЛАГУЦКАЊЕ	88
ЈА ЈЕСАМ	89
СТАО САМ	91
ЖИВОТ	92
БЕСКРАЈНИ ГРЕХ	98
САМО ТИ	101
СВЕТИОНИЦИ ВЕЋ СВЕТЛЕ	102
ВРШАЦ	107
У ЗАГРЉАЈУ С ГРЕХОМ	110
БЕСКРАЈНА НАДА	113
СМРТ	114
НИКАД НЕ ПРОЛАЗИМ ИСТОМ УЛИЦОМ	115
ТО ЈЕ ТО	117
СВЕТЕ РЕЧИ СРПСКЕ	119
УМИШЉЕНА МИСАО	121
ЖУБОР ДУШЕ	123
ПОДАЦИ О АУТОРУ	125

МОЈЕ ПЕРО ЈЕ ОСТАЛО БЕЗ ШТИЛА

Мислио сам да ћу свој живот посветити песмама. Моја илузија је ницала из заблуде да живот после Другог светског рата има утрт пут ка вечном миру и благостању. Нисмо веровали у Бога, колико смо веровали у Југу. У тој заблуди смо сви заједно ослепљени и спутани. Све своје књиге, настале у трагању за спасом, у слутњи да је истина нешто достижно и да љубав није лаж, испраћам пабирцима које сам у време залуталих инспирација изнедрио. Овде су намерно преплетени поезија и проза, баш као што је све у космосу међусобно прожето. Кад ми кажу да имам добре песме, ја кажем: много волим своју прозу. Временом је ишчилила воља да пишем поезију. Моје перо остало је без штила, а моја машта се распршила по космичкој бесконачности. Ко прочита ову књигу, биће му јасно зашто сам написао десет књига о свету у којем живимо и начинима за опстанак у таквом свету. Ова књига је писана 44 године. За то време нисам видео нити осетио ниједног ђавола ни анђела (чак и онда када сам се сусретао са смрћу), а непрестано сам покушавао да схватим Бога. Садржај намерно није исказан хронолошки, будући да не мислим да сам се временом развијао. Био сам и остао огорчени, неумитни чистач.

ВРШАЧКОГ МИ НЕБА НЕМА

ВЕТРОМ ИЗБРИСАН СУТОН.
ВОДИМ ПЛАМЕН.
ПРОМЕТЕЈ САМ.
ЛУТАМ.
ТРАЖИМ
КАО КАМЕН САМ ЛИНИЈАМА ИСПУЦАН.

ДА ЗАТВОР ЈЕСАМ ЗНАМ
АЛ' ЗАТВОРЕН САМ И САМ
У ПУКОТИНУ МИСЛИ
НА ПУТУ ОД СУНЦА,
ПА ИСКРИМ И СВЕТЛУЦАМ.

НЕМ САМ КАО ГЛЕЧЕР У ПЛАВОЈ СЕНЦИ.
ДА ПРОЂЕМ ХОЋУ
КРАЈ ВИНА У ВЕЧЕ,
КРОЗ НОЋ ДО ЈУТРА,
У ДАН ПО ВОЋЕ.
ЖЕДАН САМ СВЕТЛА.

О СВЕТЛОСТИ ПРИЧАМ
ДОК ПРЕБИРАМ БОРЕ,
СВУДА СУ ВЕНЦИ,
СВЕЋЕ, ГОРАК МУК
И ГОРКО ВРЕМЕ

И ГОРАК САМ.

ОПЕТ САМ САМ.

САДА МИ ЈЕ ТЕШКО НЕБО,
ЈЕР ВРШАЧКОГ НЕМА.
ЛУТАО БАЛАТОМ
ПО ПРУЗИ НЕКЕ ПЕСМЕ
ТАКО БИХ.

ПРОРОК САМ.
ПРЕДВИЂАМ ЛЕТО,
СНАЖИМ ХТЕЊЕ,
САЊАМ
ДА САЊАМ МАЈКУ,
ШТО НЕ ЉУБИ.

ОД ЈУТРА ЈЕ ТЕЖЕ НЕБО.
ИЗЛАЗИМ ИЗ ПУКОТИНЕ.
ЧЕКАЈУ МЕ КРАЈ И СЈАЈ.

НЕСНОСНА СВЕТОСТ.
ОЧИ МИ КРВАВЕ КРВАРЕ.
СТРАШНА СЛИКА СЈАЈА.
ТУ ЈЕ ПОД НОГАМА
ИВИЦА БЕСКРАЈА,
ТУ СУ У РУКАМА
СУТОНИ И ПРАСКЗОРЈА
– ИНДИЈСКА МАЈА.

СМИСЛИХ НАДУ

ДА СЕ МЕЊАМ УНАЗАД,
А ПОГЛЕД НЕ ДАМ.
ГНУШАМ СЕ КИША,
ЈЕР МЕ МРЗЕ
ШТО ВОЛИМ СУНЦЕ.

У КАМЕНУ МИ ОСТА СЕНКА
ХЛАДНА КАО МИР.

ЛУТАМ КРОЗ СВЕМИР
ТРАЖЕЋИ БЕСМИСЛИ И ВРШАЧКО ВРЕМЕ,
А ОНДА МИСЛИ.
ОД РУМУНСКЕ ЦРКВЕ,
ПА СТЕРИЈИНОМ,
У ДАЉЕ.
САМ.

БАЈКА О БАЈЦИ

Била једном једна бајка. Мала бајка. Пошто јој нико није дао име, звали су је једноставно Бајка. Иако је много читала, никад за себе није чула. Ни у једној књизи није било ни речи о њој. Бајка је живела у царству бајки. Око ње су се мувале принцезе и витезови. Змајеви су хркали по пећинама. По дрвећу су висиле златне јабуке, а небо је било препуно Жар-птица. У хладу златне јабуке или дрвета жеља, или уз поток са златним рибицама, могао си срести Пепељугу како се љуљушка и кикоће док је принц засипа нарцисима, Снежану како се са патуљцима игра „између четири ватре“, три прасета како свирају флауте. Могао си ту затећи и понеког доброг Змаја како лешкари у хладу и лењо подиже тешке капке да осмотри рајску идилу око себе. Просто немогуће.

Бајкине очи биле су као истина прозирне, као огледало блиставе – препуне бајки. Ко год је погледао у њене очи видео је и своју будућност. А будућност је била тако лепа да се лепша није могла ни замислити. Причајући бајке она је расла. Ускоро је цело царство бајки знало за малу Бајку. Око њене кућице није било места за све знатижељнике. А онда, једног дана, Бајка се уморила од загледаности у будућност. Када се пожалила на умор, изградиле су јој ружичасте замак. Добила је туфнастог понија за јахање и базен у облику срца. Била је највољенија бајка на свету.

Када је свима у царству испричала по једну бајку, сви су били тужни будући да су осећали да је крај њиховом дружењу. Тада их Бајка изљуби и рече: Огледали сте се у мојим очима и видели своје бајне животе, а сада се пажљиво поново загледајте у моје очи, видећете истину. Нека нам то буде свима успомена.

Сви су се окупили и загледали у њене дубоке очи које су зрачиле чудним сјајем. У Бајци је била само сјајна, топла и блага светлост. Бајкине очи постајале су све веће. Светлост је била најсјајнија и најблиставија коју су икад видели, а није сметала очима. Помислили су да је то љубав и осетили њену neodoljivu привлачност. Једноставно, морали су ући у Бајку. Кад су направили и тај корак, сви су се осмехнули и уздрхтали, схвативши да су у најлепшој бајци.

ДАХ ВЕТРА

НИ ЈЕДНА ТЕ ПЕСМА ДОСТОЈНА НИЈЕ,
НИ СУНЦЕ ШТО ТЕ КУПА, НИ САЊИВА ЗОРА.
У ТЕБИ СЕ НЕШТО КАО СЛУТЊА КРИЈЕ.
КАД ТЕ НАЂОХ, ПРОЂЕ ЗАГОНЕТНА МОРА.

НИ ЈЕДНА ТЕ ПЕСМА ОПЕВАТИ НЕЋЕ,
НИ СТРЕПЊУ ТВОЈУ БЛАГУ, НИ УЗДАХ ГОЛЕМИ.
ИЗ ТЕБЕ ЈЕ НЕШТО ЗАПАЛИЛО СВЕЋЕ,
ПА МЕ ТАЈНА НЕКА ЗАГРЉАЈЕМ ПЛЕНИ.

ТЕБИ ВЕЧНА ПЕСМА У ГРУДИМА ГОРИ,
КАО ДА ТЕ ЉУБАВ НАПУСТИТИ НЕ СМЕ.
ИЗ ТЕБЕ МИ НЕШТО ТОПЛИНОМ ГОВОРИ,
ДА ДАХ ВЕТРА ТИ СИ ШТО ПРЕБИРА ПЕСМЕ.

УСНЕ СУ ТИ БУЛКА, ЛИЦЕ БЕЛЕ РАДЕ.
СПУТАНА ЛЕПОТОМ ТВОЈА ДУША ТИЊА.
ИЗ ТЕБЕ МИ НЕШТО ДА ПЕВАМ НЕ ДАДЕ,
КАО ДА САМ ПРАЗАН, А ТИ СИ СВЕТИЊА.

КАРТАЊЕ

Преврћу се црвена и црна. Значење у тим картонима дуго је од ужитка до смрти. Слово „А“ вечито, апсолутно, попут непознатог Бога, попут свемогућег у нама које можда не постоји, а ипак постоји колико и ми.

Унаоколо седе боре и пожудне очи, и дрхтаве руке, и мисли које се, ради проницања, узалудно траже. Какав је само кошмар у напрегнутој глави „да пукне“. Ту, где нема повратка, јер су путеви укинута од повратника, гради се неминовност непотребна, за наше од данас до даље од сутра.

Иза неког од три задимљена лица, крије се тако изверзирано блеф и никад непризната превара. Све се чини ради живота, мада и против ужитка, а можда и за неподношљиви ужитак, који боли.

Овде нас време губи, као било где. И сви смо задовољни „губљењем времена“ кога немамо, које нас има.

Онда се преврће само црвена, можда због крви, можда зато што пламти глава. Као црвене улице и црвени људи. Црвена је победа. Кажу да је смрт бела, да има косу, да коси смрт, да је бездан црна, да је крај овде у бесконачном, да је крај и тамо у некој тачки невидљивој.

Кажу да је црна пораз. Да јој је мука од прогутане светлости. Црна свест мути. Типујемо на црну.

Ово је све игра. Ништа се не догађа. Преврћу се црвена и ... црна.

СТАРЕ АДРЕСЕ

ОПЕТ У СВОМ ГРАДУ.
КАО НЕКАД,
ПЕСМЕ ПЕВУШЕ ОВЕ УЛИЦЕ,
ОВИ ДРВОРЕДИ И ОВЕ ЧЕСМЕ.
ПРЕПОЗНАХ ЛИЦЕ ЈЕДНОГ СТАРОГ ДРУГА.
ОНОГ СА ЗАБАЧЕНИХ ПРУГА
КОЈИМА ШЕТАСМО НЕКАД.

ПРОШЕТАСМО И САД,
ДО НАШЕ ВРБЕ ЈЕДНАКО ТУЖНЕ
ДА КАЖЕМО СВОЈЕ ПУТЕ.
СЛИКАСМО АДРЕСЕ САД НАМ РУЖНЕ,
А ОНЕ,
СТАРЕ,
ПЕВУШЕ ТИХО ЖИВОТУ ШТО ЈЕ БИО.

НЕКАДА САМ У ОВОМ ГРАДУ
ВИДЕО ДАЉИНЕ КОЈЕ СЕ САМО СЛУТЕ,
ВЕТРОВЕ ГРЛИО,
ЗАМКОВЕ ГРАДИО,
О РАСТАНКУ МИСЛИО,
А САДА ТЕ АДРЕСЕ САМО ЋУТЕ, ЋУТЕ.

У ОВОМ ОСТАВЉЕНОМ ГРАДУ
ЈЕДИНО НИЈЕ РУЖНО ПРИЈАТЕЉА ЛИЦЕ.

СВЕ СУ КУЋЕ У МЕНИ РУШЕВИНЕ,
КАО ДА НЕМА УСНУЛЕ РУЖИЦЕ.
КАО ПРЕ ПЕВУШИМ СВОЈЕ ПЕСМЕ,
НО САДА ИХ НЕХАЈНО ПРИМАЈУ УЛИЦЕ.

ИДЕМ.
ОВДЕ НЕМА МОЈЕ ДЕВОЈКЕ НИ МОЈЕ ПТИЦЕ.
ИДЕМ,
ЈЕР МОРАМ САМ СВОЈУ ПЕСМУ ДА ПЕВУШИМ.
А ХТЕО БИХ ДАЉИНУ ДА СРУШИМ,
У СЕБИ ЧЕЖЊУ ДА УГУШИМ,
КО ВИНО ДА ПРЕСУШИМ,
ДА САЧЕКАМ КРАЈ
КРАЈ НЕКЕ ЧЕСМЕ,
СА КАПИМА ДА САХНЕМ.

РЕЧИ БЕЗ ОДГОВОРА

НЕГДЕ У ТАМИ БЕСКРАЈА
СВЕ СВОЈЕ НИТИ КРИЈУ
ТЕ РЕЧИ,
ШТО СЕ НАД СВАКОМ СТРЕПЊОМ СВИЈУ.
НИСУ ТО РЕЧИ БЕСПУТНЕ,
КОЈЕ СЕ ИЗ МРАКА НЕЋЕ ДИЋИ,
НЕЋЕ ОПСТАТИ,
НЕЋЕ ИЗНИЋИ.
ТО СУ РЕЧИ И МИСЛИ
ДВАЈУ МЛАДИЋА,
ШТО СУ РАЗМИШЉАЊА
У СВОЈЕ ЦЕПОВЕ СТИСЛИ,
У ЈЕСЕЊОЈ НОЋИ КИСЛИ.
И ДОК СУ КИСЛИ,
ДЕВОЈКЕ СУ СМЕХ СВОЈ ПЛЕЛЕ
У СНЕНЕ МИСЛИ,
А ОВЕ СУ ЛУТАЛЕ ТЕШКЕ И БЕЛЕ
ТРАЖЕЋИ НОЋ У ГРАЊУ.
И ТАКО БЛЕДЕ,
НЕ НОЋУ, ВЕЋ ДАЊУ,
И ТАКО СНЕНЕ,
И ДАЊУ СУ МОГЛЕ ДА СТВОРЕ НОЋ.
ДВА СУ МЛАДИЋА
У НОЋИ МИСЛИ КИСЛИ,
А ОНДА ПОКИСЛИ
ПРЕЗРЕЛИ СУ МОЋ.

ДАН

Стваран сан. Дане памтим по улицама поплочаним и праињавим, по бициклима на којима деца плачу, тражећи нешто или желећи некуд, по досадном понављању и томе што се не зна шта је ту данас, а шта сутра. Памтим их безлично, једнако, не знам шта је ту данас, а шта сутра. Али зато пролазност обележава јуче и све некако личи на јуче. Дан је део дана, са својом кишом, ветром и сунцем. Изгледа на моменте непролазно, једноставно траје и ми трајемо у њему. Дан се понавља у себи, има своје рађање и умирање у рађању новог, долазећег. Зла је коб нечија.

Једино је дан једнак свима, а сви га различито гледају.

Храбри настају дању. И можда је дан крив, што нико није начисто шта је то храброст. Храбри су храбри због страха, а кукавице то нису – због страха. Дан не мења небо, нити небо дан, а ипак се ту нешто мења непобитно, стално, као стваран сан. Дан.

Везан између јутра и вечери, баш као што је човек разапет између рађања и смрти. На овом свету све личи на све. Дан је као живот; мора се и има своје вртлоге, кружење и понављање. Од њега зависи и мисао о њему. Ружан дан ружно мишљење, не само о дану.

Дан је и музика цвркута, тепих са огромним надсвођем, пун лишћа у јесен, а снеготопних поточића у пролеће и тужно пун крви у неком крају света, па оставља различите трагове за собом.

Стваран сан. Дане заборављам кад су обични, када нису ни добри ни зли, када се ништа лудо не догоди у њима, бар не оно што људи сматрају променом, када није ни црн, ни црвен, ни бео, већ попут медузе свакодневан. У мисли сам. Мислим мисли. Ова је мисао – Дан.

А КАО ЈУЧЕ ДА ЈЕ БИЛО

ЈЕСЕН ЈЕ ЗАБОРАВИЛА НАШУ УЛИЦУ.
ЈОШ УВЕК ВЛАДА ЗЕЛЕНА ЛЕПОТА.
ПО РАСКВАШЕНОЈ ГЛИНИ КАПЉЕ КИШНО ЛЕТО.
СЕЋАМ СЕ И КУЋА И КИША.

А КАО ЈУЧЕ ДА ЈЕ БИЛО.
НЕКА ЈЕ ЦРНИНА ВОДУ КЛЕЛА.
РЕКОШЕ СИН ЈОЈ СЕ УТОПИ.
И БЕШЕ КЛЕТВА СТРАШНО НЕМА.

ЗНАМ ПРОШЛО ЛЕТО ДУГО БИ СЕ КРИЛО,
ДА НИЈЕ ГЛИНЕ ГДЕ СЕ КИША СПЛЕЛА.
И НЕШТО ТРАЈНО У МЕНИ СЕ СТОПИ,
КАО ДА СЕ НЕКАД ЗА ПОВРАТАК СПРЕМА.

А КАО ЈУЧЕ ДА ЈЕ БИЛО.
СЕЋАМ СЕ И КУЋА И КИША.

ПОДНЕ

Сунце пребире по шарама боје зеленог ораха, око зеница љупке девојчице која се поиграва зрацима Сунца, померајући своју коврцаву косу улево, да види зрак са стране, а затим удесно, да притварајући трепавице ужива у разгледању насталих боја.

Надомак Сунца привукао се црни, дебели облак, лењо освајајући његове најујудаљеније зраке и хватајући залутале и одбегле. И ветрић се прикрада. Пре неколико минута све је било као у уснулом замку...

Сад су ту ветрић и црни облак. Биће ветар, биће ветрина. Ово дремљиво лишиће ће се борити у олуји. Мало ће се поиграти. Нећемо ни приметити колико се Сунце борило са облацима и ветром иза њихових леђа. Тек, све ће после борбе за дах поново одахнути. Врапци ће отрести крила. Гусенице ће испузати. Капи ће са травки поћи према небу пут сунца, а осмехом украшена љупка девојчица вратиће се игри очију и боја.

Сунце је давно испило задњу кап и пржи, припијено уз лишиће, земљу и кожу мале девојчице која га молећиво загледа у нади даће га коврџави облаци прекрити. А облаци умилно, као са осмехом Сунцу које их обасјава, сачекују један другог у дну хоризонта, пропуштајући ветрић да наговести игру са птицама, лишићем и потоцима. Птице ће се играти скривалице. Лишиће ће играти "црвене рукавице" показујући свима да не крију ништа са своје храпаве стране. Потоци ће скакутати да дохвате врбе и трудити се да однесу што више песка у своју реку. Капи ће се поигравати правећи најлепше завесе чикајући Сунце да направи дугу без њих ако може. Онда ће поћи у сусрет некој девојчици која ће бројати облачиће чекајући нови ветрић који наговештава дугу.

НЕ ЖЕЛИМ БИТИ ФЕНИКС

БЕШЕ МИ ТЕШКО КАД ПРЕСТАДОХ ДА ПИШЕМ.
НЕ ЖЕЛИМ СЕБЕ ПРЕСАХЛОМ РЕКОМ ЗВАТИ,
А СВИЦИ НЕГДЕ УКРАДЕНИ,
КАО ДА ЈЕ НОЋ УЗЕЛА РЕЧИ О СЕБИ – СЕБИ.

У СЕБИ САМ КЊИГЕ ИСПИСАО ВИШЕМ.
КОГА САД ДА МОЛИМ ДА МИ МЕНЕ ВРАТИ?
МОЖДА ВОЉУ ШТО ЈЕ ВИШИМ ЗАМЕНИХ.
ТРАЖИТИ ТРЕБА ПИТАМ СЕБЕ – ГДЕ БИХ?

А ДЕВОЈКЕ ПЕСМОМ ЗАКИТИЛЕ КОСУ
И РЕЧИ СУ БИЛЕ РАСПЛИНУТЕ СВУДА,
КАО ДА СЛОВА СВОЈИХ УСТА ПРОСУХ,
ПА ПОСТАШЕ ПЕСМА И СТРЕПЊА ДО БЛУДА.

И ОСТАВЉАМ РЕЧИ НЕК' СУ НОЋИ.
НЕКА ДЕВОЈКЕ СВОЈ СМЕХ ИСПЛИЋУ.
И ТРАЖИМ ДРУГЕ ДА ИХ ОБОГАТИМ.
ТРЕЋИ ПУТ СЕ РАЂАМ У СВОЈОЈ САМОЋИ.
ЈА У ОСМЕХУ, НЕ У ПЕПЕЛУ, ИЗНИЋУ,
ПОМИСЛИХ И ПОЖЕЛЕХ ДА СЕ ВРАТИМ
НАЗАД С РЕЧИМА, ПЕСМОМ, СОБОМ.

КАПИ НАДОЛАЗЕ

Капи засићују поре. Редови капи збијају се у мокре флеке. Бубре пред пукотинама земље. Све зјапи су пуне. Претиче па претаче. Измољена благодет Божја претвара прво у непотребност, а потом у напаст. Живот не стаје на: Доста!.

КИША

САМО ЈЕДНОЈ ДЕВОЈЦИ
НЕБО СПУСТИХ У ОЧИ
ДА ГА ГЛЕДАМО ОБОЈЕ.
ПАДАЛА ЈЕ КИША.

КАПИ СА ЊЕНИХ БИСЕРА
И ЊЕНИ УВОЈЦИ,
ЗАПАЛИШЕ МИСЛИ МОЈЕ
У КОЈУ ЗАПАДОХ,
ДОК МЕ НЕ СТИША
ПОКИСЛО ЛИШЋЕ
ШТО ГА НОСИШЕ БРЕЗЕ
И МУТНИ ПОТОЦИ.

ОД УСТА ШТО ИХ КАЖУ
ВЛАЖНИ СУ ПУПОЉЦИ.

САМО ЈЕДНОЈ ДЕВОЈЦИ
ЈУТРО БИХ ОДУЗЕО,
ПУПОЉКЕ КИДАО,
А ОНА ЈЕ ДОШЛА ПО КИШИ
С КИШОМ У ОЧИМА.

АНЂЕЛОМ ЈЕ ЗАЗВАХ,
А УХОДИХ НОЋУ,
ДА ЈЕ НЕ БИХ КАПИМА ПРЕДАО.

ВОЛЕЛЕ БИ РЕКЕ ДА ЈЕ СА ЊИМА.

ДА, САМО ЊУ ХОЋУ.

САМО ЈЕДНОЈ РЕКОХ:

СМИРЕНА ЛЕПОТО,

ПОЖЕЛИ ДА СИ КИША

И САМНОМ ОСТАНИ.

ДЕВОЈКА

У ЊЕНОЈ ДУШИ ПЕСНИЦИ,
У ОЧИМА МОРЕ,
ЛИЦЕ ОД СЕНКЕ,
А УСТА ПРИЧА.
КАД КАЖЕ ТАД МИСЛИ ГОРЕ.
ПЕСМА ЦВЕТА!

ПОЖЕЛЕХ ПЕРУ ДА СЛИКУ СТВОРИ,
СЛИКОМ ДА ПРИЧА,
ТЕЛУ ДА СЕ ПРЕДА.
ЗАМИСЛИХ ЈЕ МЕСЕЧАРЕМ
ШТО ПОЖУДНОМ СТРАШЋУ ГОРИ,
А ЖЕЉОМ ГЛЕДА.

СЕНКОМ ОНА СВОЈОМ
КАО МОРЕМ ДА ЛУТА
И ВРЕМЕ СРЕЋЕ ТРАЖИ.
БЛАГА,
ДУШЕ РАЗАСУТЕ,
ПРАЗНИНУ БЛАЖИ
КАО СЛИКА ЛЕТА.

ЊЕН ДАХ МЕ НОСИ,
ЊЕНЕ ОЧИ МОЛЕ
И ГОНЕ,
ДА ТРАЖИМ.

ВЕТРЕЊАЧЕ

Сви имамо своје ветрењаче. Много снова и снатрења сам промислио дак нисам схватио да имам ветрењаче у себи и да су непристојно варљиве. Када бих мисаоним копљем покушао да уништим бар једно крило тих сићушних ветрењача, увек довољно кривих за моје неуспехе, налетао бих на огромно крило неслућено велике ветрењаче и, што је најгоре, увек изнова, подигла би ме високо изнад бездана. Ту сам беспомоћно висио, све док не признам да одустајем од залудне борбе. Али то није све. Ветрењаче су мењале и облик. Час су личиле на дививски пасуљ, час на сунцокретну љубичицу. Имале су једно крило, па четири, па пет, некад безброј, па опет једно. Каткад би уместо крила били изобличени ликови неверних пријатеља, љубичасте хоботнице, или дремљиво дрвеће са много руку... Сви су ми они сметали, али никога нисам могао да уништим, чак ни пакосним помислима.

Једног дана, или ноћи, када сам био убеђен да сам пред сигурним поготком, ветрењаче су нестале. Нисам их више имао. Завидео сам „витезу тужног лика“ што има праву ветрењачу и што је његова уобразиља само у томе што види нешто друго. Ја сам увек виђао ветрењаче, а погађао сам нешто друго, или ништа. Сећам се, понекад би ми ветрењаче других изгледале стварније, те сам и њих прогањао. У то време сам мислио да остали људи немају своје ветрењаче, да их бар немају сви. Испоставило се су сви имали увек довољно ветрењача. Моје им нису требале. Једине погођене ветрењаче биле су ми у срцу и души – у срцу душе и уму срца. Никад нисам открио ко их погађа, знао сам само да нисам ја тај стрелац, а тада сам осећао снажан космички бол.

Тог дана, или ноћи, одустао сам. Загледао сам се у себе. Видео сам скривено срце, уплашено уобразиљама. Умирио сам таласање крви, а ветрењаче су нестале кроз очи. Чинило се да ме поздрављају све бржим окретањем крила, а нестале су путем дуге у хоризонт, увирући у златни вртлог светлости, придружујући се Бајци. Запао сам у дремеж и почео да призивам жеље. Када су прошле кроз мене несхваћене и немарне, осећао сам лакоћу мисли у којима нема ветрењача ни ветрова, већ само вртлози. У рукама сам држао топли, суви, неухватљиви песак који ми је измицао и размишљао у шта да га на време претворим.

Дон Кихоте, испијмо једну за наши веру!

РОЂЕН ЗА НЕМОРАЊЕ

ЗА СМЕХ САМ ТУГА;
ЗА КИКОТ СМЕХ;
У ЗАКОНУ БЕЗАКОЊЕ;
У БЕСМРТНОСТИ СМРТ.

МОРАЊЕ НЕМАМ;
ТЕШКО НЕЧЕГ ИМАМ;
МОЈ ЗАКОН ЈЕ ПЕСМА;
ЗА ЧКАЉЕ САМ ВРТ.

МОРА НЕМАМ.

ИМАМ ЛИВАДЕ,
СТРАШИЛА
И ЖИТА ОПАЉЕНА.

НЕКА СУ РАЂАЊА БЕЗНАДНА.
ВРЕМЕ МЕ НЕЋЕ.
САМ СЕ ТРЕБАМ,
КАО ДА САМ ЧУДО – ТАКО ЈЕ.

И КАД СЕ РАЂА НЕМОРАЊЕ,
ЗА СМЕХ САМ ТУГА.
И КАД СЕ УПАЛИ ТАМА
ИСТО ШТО ЗИМА ЛЕТО ЈЕ.

НЕКА СУ НАДАЊА БЕЗНАДНА
ПОШТЕНО КАЖУ.
АЛ' КОМЕ ЋЕ СУЗЕ ОБМАЊЕНЕ – КОМЕ?

ЛУДОСТИ?
ТОЈ БОЖАНСТЕНОЈ ЛУДОСТИ?

О КАКО БИХ ПОЛУДЕО ДО НЕМОЋИ!
ТОПЛО МИ ЈЕ КАО РЕЧИ У МЕНИ.
И НЕ ЗНАМ,
А НЕ ЗНАМ ШТА НЕ ЗНАМ
И ЈОШ ВИШЕ НЕЋУ.
А НЕ ЗНАМ ШТА НЕЋУ.
И НЕ ТРЕБАМ.

А ИМАМ ЛИВАДЕ У СЕБИ
И ТРЕШЊЕ ПОДИВЉАЛЕ,
И МИСЛИ РАЗАПЕТЕ,
И РУКЕ.
ПА ЧЕГА НЕМАМ?

ПИСАЛА ЈЕ ПЕСМЕ

ПОСЛЕДЊИ УДАХ,
ТИТРАЈ СРЦА И ЗРАК СВЕЛОСТИ,
У ДАН САМРТНИ,
ЗАСТРТ ЦРНИМ ОБЛАЦИМА
МУЧНО БЕЗРЕЧАН:
„УМРО ЈЕ ПЕСНИК”.

КАО ДА СЕ ЧУЛО:
„АХ, ТА ВАША ЛИЦА”.
И ПРАТЊУ ИЗАБРА
НЕКА ЗИМА ИМЕНОМ САМБРА,
ИЛИ МОЖДА ИНДАБРА.

АЛ' ПРАТЊУ ИЗ СВИХ УЛИЦА,
СА ВЛАЖНИМ СНЕГОМ И ЛАКОМ КИШОМ,
ТИШИНОМ НЕБА,
ОД НОЋИ ТИШОМ,
А ПУНА ЛИЦА, ЛИЦА, ЛИЦА.

И УМРЕ У НАМА ЈЕДНО МОРЕ.
И ПАЛМЕ НАШЕ.
НЕСТАШЕ ЗОРЕ,
ДОДИРНУТЕ КОРЕ,
ПА ОПЕТ МОРЕ – ОНО ИЗ ЧАШЕ.

ПЕСНИК ЋЕ:

„НЕ ПОЗНАЈЕМ ОВЕ УЛИЦЕ.

НИКАДА ТОЛИКО ЦВЕЋА

НИЈЕ БИЛО У ЊИМА.

СВЕ ИЗГЛЕДА ЛЕПШЕ,

КАДА МЕ ПРЕУЗЕ ЗИМА,

НЕКА ИНДАБРА

ИЛИ МОЖДА САМБРА.

САД СВАКА СУЗА ПЕСМУ ПИШЕ,

И СВАКИ КОРАК ЗА МЕНЕ ДИШЕ,

И СВЕ СЕ ПАМТИ

У КАПИМА КИШЕ”.

СУЗЕ НЕБЕСКЕ

САМО КАПИ.
СУЗЕ НЕБЕСКЕ.
ВЛАЖНЕ МИ УСНЕ,
ВЛАЖНЕ МИ ОЧИ.
КИШОМ ЈЕ ПРИЧА ДОРЕЧЕНА,
КАО ЖЕЂ.

ЉУБАВ У ПРИТАЈИ.
КИША ИЗА ГРАНА.
ЈЕДНА МИ МИСАО СТАРИ ДРУГ:
НЕКУД У КРУГ,
(СВУДА У КРУГ),
ГДЕ НИЧЕГ НЕМА,
ДАО БИХ СУЗЕ ЗА ЖЕЂ,
А НЕКА КИША ЗА СВАКИ ЦВЕТ.

ЗАМЦИ СУ МИ НА ДНУ ЈЕЗЕРА.
ВРЕМЕ МИ ПРОШЛО ПРЕ РОЂЕЊА.
А БЕЈАХУ МОЈЕ КИШЕ
ЗАВОДНИЦЕ КАО САД РОСА ШТО ЈЕ.
ПЛЕШУ СВЕТОВИ,
ПА ВАРАЈУ ОЧИ
ВРЕМЕ И ВЕТАР.

НЕКУД СЕ КАПИ САКРИШЕ
И МОЈА КРВ СЕ ПРОСУ УЛИЦАМА.
ТО НИЈЕ РЕКА
И НИЈЕ ВЕТАР,
ТО СУ КАПИ СУНЦА.

ПРЕДАО САМ ШЕТЊЕ ЗАБОРАВУ
И МИСЛИ НАШЕ
И МОЛБЕ СПАСА.
РАСПУКЛА СЕ СРЦА У ГОРЊОЈ ТВРЂАВИ.
ТО КРВ САДА ГРЦА.
МОЈА КРВ.
ПУСТИТЕ ЈЕ МОРИМА,
И НЕКА МИ КИША.

ИСТИНА

О, ЗЕМЉО!

О, ВОДО!

О, ВЕТРЕ!

О, ВАТРО!

ЗАГРЉЕН САМ.

ШТА ХОЋЕ ОПСЕНА ШТО ВИДИКЕ ШИРИ?

ИСТИНА – ОПСЕНА.

УИСТИНУ РОЂЕН;

ИСТИНОМ ЗАРОБЉЕН;

ИСТИНА – ЋУД;

ИСТИНА – МИСАО;

ИСТИНА БОЛ – ЖИВОТ,

А ОНДА УМИРАЊЕ.

О, БОЖЕ!

ОГРНУЋУ ХАОС СВОЈИМ ДЕЛОМ ВРЕМЕНА.

ОТКИНУЋУ ЛАЖИ СВОМЕ ДЕЛУ ИСТИНЕ.

ПРОШАРАЋУ ПРЕПЛЕТЕНЕ УЛИЦЕ

СВОЈИМ ПРОЛАСЦИМА.

ИМАМ СВОЈУ ИСТИНУ,

НИЈЕ ТАЈНА.

СВЕ ТЕЧЕ А ВРЕМЕ БОЛИ.

ЗЕМЉА – МИСАО;

ВОДА БОЛ – ЖИВОТ;

ВЕТАР МОЛИТВА И ЉУБАВ;
ВАТРА – УМИРАЊЕ.
О, ИСТИНО!

ОГРНУЋУ СВЕТЛОСТ СВОЈИМ ДЕЛОМ МИСЛИ.
ОТКИНУЋУ СМЕХ ОД СВОГ ДЕЛА ТУГЕ.
ПРОШАРАЋУ ПРЕПЛЕТЕНЕ РУКЕ,
СВОЈИМ ДЕЛОМ КРВИ.
ИМАМ СВОЈУ ЖЕЉУ,
ВОЉУ,
СВОЈУ ВЕРУ
И СВОЈУ ИСТИНУ.
НИЈЕ ТАЈНА.
СВЕ ТЕЧЕ,
А ВРЕМЕ МЕ БОЛИ.

ОКРЕНИ СЕ ПОСЛЕ КИШЕ

БИЛИ СУ ВОЗОВИ
НА КАМЕНОМ ДРУМУ.
ИГРАЛИ СМО КАРТЕ.
ИГРАЛИ СМО ЖИВОТ.
ИГРАЛИ У ЖИВОТ.
(БЕСПУЋА НЕМА).

ТРАЖИМ ЈЕ У БЕЛОМ
ДОК САМОЋИ СМЕТАМ.
БИЛИ СУ ВОЗОВИ,
А ОДЛАСЦИ НАС ЗОВУ
И ТРАЖЕ НАМ ПОВРАТАК, ТРАЖЕ.

ОСЕЋАМ ТО ЧУДЕСНО.
ПРАВДАМ ЖИВОТ СОБОМ
И ОСТАЈЕМ...
ОСТАВИХ ЈЕ УКАЉАНУ.
(НЕК' МИ НЕ ЗАМЕРИ).
ЦРКВЕ СУ ЗАТВОРЕНЕ.
НЕМА НАМ НЕБА.

ГОВОРИО САМ ЈОЈ ЗАСЕОКЕ.
ЗАР НИСУ ЛЕПИ?
МОЖДА МИ ВЕРУЈЕ.

ПИШЕМ,
А НОЋ У МЕНИ.
КИША МИ ТЕК ПРЕСТАЛА МИСАО
А ПРОКЛЕТСТВО ДРУГ
И САДА КРУГ МОЈА ЈЕ ПРИЧА.

ЗАВОЛЕХ НА ПРУЗИ
БОСОНОГУ ЦИГАНКУ,
ПА ПРЕКЛИЊЕМ НОЋИ КРАЈ БАЛАТЕ
ДА СПОЈЕ МОЈЕ УСНЕ И ЊЕНЕ ГРОЗДОВЕ.
ЊЕНЕ ПУТЕВЕ И МОЈЕ ВОЗОВЕ.

БИЛИ БИ ОПЕТ ВОЗОВИ
НА КАМЕНОМ ДРУМУ.
ИГРАЛИ БИСМО КАРТЕ.
ИГРАЛИ БИСМО ЖИВОТ.
ИГРАЛИ У ЖИВОТ,
ЈЕР БЕСПУЋА НЕМА.

МИСЛИМ МИСЛИ ЗАЛУТАЛОМ МИСЛИ

ЧУДЕСНИХ ЛИ МИСЛИ,
ВИШЕСТРУКО ЗНАЧЕ, А НИШТА НЕ КАЖУ,
ПА ПЕСМУ НИКО НЕ РАЗУМЕ
И РЕЧИ ПРОСТЕ.

БОГАТИМ СНАГУ
ДА СЕ САМА УЧИ.
НЕКАДАШЊА МИСАО ВИШЕ НЕ ДА МИСЛИ,
АХ, КАД МИСАО НАЂЕ МИСАО
ИЗРЕЧЕНА ВРЕМЕ ПОСТАЈЕ.

А СВИ БИ ПЕСМУ ЗА ВЕЧНОСТ.
СВИ ПИЋЕ ДО БЕСВЕСТИ.
РАЗУМ СЕ УБИЈА,
ЈЕР СПОЗНАЈА БОЛИ
И ИСТА ЈЕ ДРОГА.

БАТАЛИ! – КАЖЕМ.
СВАКОМ ПОРОК НЕКИ, А МЕНИ МИСАО.
БИЋУ МИСЛИМА ОПИЈЕН.
МИСАО КАО НОВАЦ СВЕ МОЖЕ ДА КУПИ.
БИЋУ ОПИЈАН.

МИСАО ТРАЖИ МИСАО
И РЕЧЕНА ОБЛИК ПОСТАЈЕ.

ИЗ НОВОГА ДАНАС НОВО СУТРА СТВАРА.

БАТАЛИ! – КАЖУ.
ТРЕБА ДА СЕ ВОЛИ,
ДА СЕ ИГРА.

А ИМАМ ЗАЛУДНУ МИСАО,
И ИМАМ У МИСЛИМА ВИНОГРАДЕ СВОЈЕ,
И СВЕ СУ МОЛИТВЕ МОЈЕ.
БОГАТЕ МИ РЕЧИ.
МОЈА МИСАО МИСАО ТРАЖИ.
МИСЛИМ МИСЛИ ЗАЛУТАЛОМ МИСЛИ.

УЗМИЦАЊЕ КРАЈА

РЕКАО САМ ЗДРАВО А ТИ ЗБОГОМ.
ПОСТИЂЕНА МИ ВЕРА ОД ЖУДЊЕ ЗАЛУЂЕНА.
ЛУТАМ, ЈЕР САМ ПУТ НА ЗАМИШЉЕНОМ СУНЦУ.
НА ТРАГУ САМ ПТИЦЕ, ШТО НОСИ ТВОЈЕ ИМЕ.

ТРАЖИЛА СИ РУКЕ УТКАНЕ У ТУЂУ КОСУ,
И ВИСОКЕ СТАБЉИКЕ ЗАБОРАВЉЕНИХ ТРАВА.
ГОВОРИЛА СИ ЛИШЋЕ ЗА МОЈУ РОСУ.
ПРОЛУДОВАЛА ПРВО СЕЋАЊЕ
И ЉУБАВ КОЈУ НЕ ХТЕДОСМО.

А НЕ ЗНАМ РЕЧИ СПАЉЕНЕ ПЕСМОМ.
И НЕМАМ ШКОЉКЕ ЗА ТВОЈЕ БИСЕРЕ.
Е, НЕЋЕ ТИ ТРАВЕ ГОВОРТИ МОРА,
НИЗВОДНЕ ЈЕДРЕЊАКЕ,
ЦРВЕНЕ СЕНКЕ,
НИ НАДАЊА ОТИМАТИ ВЕРУ,
НИ ВЕТРИ ВОЛЕТТИ ОЧИ.

УОБРАЖАВАМ ДА СИ РЕКЛА ЗДРАВО,
А ЈА ЗБОГОМ.
УЗМИЧЕ МИ РУКА ПРЕД ТОБОМ БОГОСЛУЖНА,
КА ЗАЛУТАЛОЈ ДУШИ У ПРЕПУКЛОМ СРЦУ,
ГДЕ ТРАГОМ НАМ СУЗА ОДЛУТА ИМЕ.

БИТ

Мењамо се до рођења, а онда почињемо умирати. Ништа немамо. Ова безоблична маса око нас непрестано се миче и ствари су пепео, па опет ствари. Некад су нам виногради одређивали време, а потом и птице и кише. Грожђе чами над Вршцем прошараним путевима дангуба, који сливају песме у своја тела и заборављају, а затим измишљају светове. Притиснут сам жељом из вина и морањем које сам сам створио, а можда и нисам.

Неки то зову судбином. Човек цео живот бира, има јасан осећај да је нешто боље и зна да то све може бити варка тренутка, да је боље горе и да никако не може изабрати право. Исконски осећај надима груди. Увек сматрамо да смо погрешили, али да је и оно друго грешка. Можда је све ово уствари само илузија. Овом времену је тешка истина, измишљена схватањима која нам се допадају и мислима које личе на наше. Зло тера на добро и узима га да нешто чини њиме. А онда то више и није добро и добро постаје варка.

Стварност боји. Све је одређено давно. Величина је најлуђи сликар, то је хаос, две боје и у свакој боји хиљаде боја. Заборављамо да смо били рођени, да смо много пута умيرали. Наша је смрт буђење природе и друге боје и других боја, а потом се та боја претвара у стару, наше рађање и боја постепене слаби. А онда све у круг. Наш закон је круг. Наша игра круг. Свет је заробљен. Кругови су само остварење игре и зато их дани садрже. Видимо своје кораке, али путеви нас излуђују својом испреплетаношћу и тиме да се неким од њих мора. Остати. Све је ту. Све нас треба. За то нам је крв. Крв се из човека жила у земљу, а онда се мора остати, иако живот као мора понавља ићи, ићи, ићи... Знамо да је крај само овде и да га уопште нема и да је ово овде тамо.

Хиљаду пута смо поклекнули и увек оставили оно што имамо и једино требамо. Судбина драконски лебди и радује се нашем самоубијању. Вода тече своје плаве кругове а улице препуне љубави пружају се у круг.

С ПЕСМОМ У УСТИМА

ТИ ДА МИ ПЛАТИШ ТРАГАЊЕ,
ЈЕР СНОВИМА САМ ПРАЗНИМ ЛУТАО,
СА УСАНА ТИ КАПЉЕ СКИДАО,
А ЛИК ТВОЈ НИСАМ НАШАО.

ТИ ДА МИ ПЛАТИШ СЕЋАЊЕ,
ЈЕР ТВОЈЕ СУ УСНЕ БИЛЕ ПОМАМНЕ,
ДОК САМ ПЛАШИО ДИМ
И НЕКУД ЛУТАО СА ЊИМ.

ТВОЈЕ ЛИЦЕ ЈЕ БИЛО САЊИВО
И СТАЛНО ЗАСЕЛО У МОЈОЈ ГЛАВИ.
БИО САМ ОДНЕСЕН
НЕГДЕ У ТВОЈЕ ОЧИ,
А ТАМО У ЈЕСЕН.

ТИ ДА МИ ПЛАТИШ ПЕВАЊЕ,
ЈЕР ТВОЈА МИ ЈЕ ПЕСМА У УСТИМА,
ТВОЈЕ СУ МИ ПЕСМЕ У ПРСТИМА,
А ТВОЈЕ СУ ОЧИ БИЛЕ САЊИВЕ,
ДОК САМ ПЛАШИО ДИМ
И НЕКУД ЛУТАО ЗА ЊИМ
И НЕКУД У ЈЕСЕН ОДНЕСЕН
И ЈОШ СЕ НЕ МИРИМ С ТИМ.

ОПРОСТИ БОЖЕ

Увек сам веровао у Бога. Искрено. Волео сам га и волим га. Чак сам му надевао имена и обраћао му се често. Замишљао сам његову свемоћ, величину, лик... У мојим мислима бољи је од доброте, сјајнији од истине, слободнији од слободе, часнији од части, праведнији од правде. Тек када сам прочитао Стари завет схватио сам да је Бог из мојих мисли и снова бољи од старозаветног, који је уместо лаког сувислог утицаја на људе изабрао њихово кажњавање – за непослушност. Осетио сам у грудима „космички бол“ за Ароновим синовима, беднијим од робова, који су желећи да приђу Богу, не би ли га видели, спржени огњем и гневом Божјим, пред шатором од састанка.

Сада размишљам о вибрацијама. Бог је вибрација, енергија, мисао, душа, свест, јер је човек његова слика. Знам да човекова ћелија вибрира. Човек је хармонија космичког садржаја, облика, енергије, ума... Бога невидимо јер је и енергија невидљива, али Он је ту у нама и око нас. Он чува нашу слободу, правду, доброту, истину и част. Његова моћ зове се љубав. Љубав задојена добрим мислима може све. Увек сам веровао у Бога, јер осећам своју вечност – тада ми се срце и душа бескрајним таласима пуне љубављу.

БУЂЕЊЕ

ИЗГЛЕДАО САМ СТРАШНО ПОСЛЕ ПАДА.
ЈЕДВА САМ СЕ СПАСАО ОД ПАУКОВА И РАКОВА.
ТРАЖИО САМ У ТЕБИ И СЕБИ ЗЕНИЦЕ.
ЛИНИЈУ САМ ИЗБРИСАО ДА ГРАДОМ НЕ ВЛАДА.
ОГЛЕДАО СЕ НА БУЛКАМА У ПОЉУ ПШЕНИЦЕ.
ОСВАНУО У УКРАДЕНОЈ МАНТИЈИ
ПРЕПУНОЈ БЕЗБОЖНИХ ЗНАКОВА.

А(Л)' У ДНУ ЈУТРА:

ЗАРОНИО САМ У САН ОД ПРЕТХОДНЕ НОЋИ.
НИЈЕ БИЛО НИ МАНТИЈЕ, НИ МАКОВА, НИ РАКОВА.
НИЈЕ СЕ ИМАЛО НИ КУДА ОТИЋИ НИ ГДЕ ДОЋИ.
НИЈЕ БИЛО ЧАК НИ ЛИНИЈА.
ОСТАЛИ СМО САМО НАПУШТЕНА НОЋ, ТИ И ЈА.

ГОДО ОДЛАЗИ (САН ПРВИ)

Ево рука Годо. Остављаш у неком новом заборау „Чекајући Годоа“ и „Годо је дошао“и ... Зашто онда пушиш лулу Годо? Не Годо они то нису знали. Ти сад одлазиш, иако никад ниси дошао.

Нећу да узимају вечитост од тебе. Ти си увек био ту, тек сад одлазиш, а остављаш себе у оном „Годо је дошао“ и „Чекајући Годоа“, или ...

... Можда они и нису наш свет. Сачекаће те тамо где ниси намерио, а где ћеш морати да стигнеш.

... Или те можда ја не знам, када ме толико упорно слушаш, па већ би једном морао праснути да престанем. Ти ниси обичан човек, размишљао си, био обогатљиван, али си знао праснути. Не реци да ниси.

Или те можда ипак ја нисам познавао. Ипак дозволи да кажем ... Не одлази! Дозволи да кажем...

Да, ти ниси никад рекао:

*У пустињи што живот се зове,
господаре луде.*

кловнови нам суде.

... Иако си то боље знао.

СУДБИНО РАНО МОЈА

ОВУ ЋУ ПЕСМУ ПИСАТИ ВЕЧНО.
СТИХОВИ НАС НЕПИСАНИ ПРАТЕ.
ЖИВОТ МОЈ ЈЕ НА ИВИЦИ ЛЕПОТЕ:
КАД КАЖЕМ ЛЕП – ВАРАМ,
КАД КАЖЕМ БИЛО ШТА ДРУГО – ВАРАМ.

КАД ЉУБИМ
СТРАХ МЕ ЈЕ ПРЕСТАНКА.
КАД ГРЛИМ
СТРАХ МЕ ЈЕ РАСТАНКА.
КАД ВОЛИМ
РЕЋИ НЕ УМЕМ
ИЛИ РЕЋИ НЕ СМЕМ.
КАД СВЕ ЈЕ ПЕСМА,
ПЕСМА СВЕ КВАРИ:
ДУША ПРЕСРЕЋНА
СРЕЋОМ КРВАРИ.

ДА СРЦЕ ЗАИГРА ТО МУ НЕ ДАМ.
КАД ЛЕПОТА ЗАСЕНИ И ЗАСАНИ
НЕ СМЕМ ДА ГЛЕДАМ.
И ПРИЗНАТИ НЕ СМЕМ
НИКОМ,
НИ СЕБИ,
ДА НИКАД ВИШЕ УСПЕО НЕ БИХ

И ДА ЈЕ СВЕ ТО ШТО ЈЕ МОЈЕ
– НАЈБОЉЕ.

А КАД СЕ СВЕ ЧАРИ СПОЈЕ
– НЕСТВАРНО ТО ЈЕ.

ПЛАШИМ СЕ СВОГА ДАНАС И СУТРА:
ИЗГУБИТИ ЗНАЧИ ГУБИТИ САН,
МИР, НОЋИ И ЈУТРА.

ВЕРУЈЕМ, А НЕМАМ ЧЕМУ,
ЈЕР ТО ЈЕ МОЈЕ ОГЛЕДАЛО ЧИСТО,
АЛ' МОЖДА И НИЈЕ:
КРИВИ СМО ИСТО.
ОД ТИГРА И КОЊА У ПСА СЕ ПРЕТВАРАМ,
ПА И КАД МОГУ НЕ МОГУ,
НЕ ЗНАМ И НЕЋУ,
ДА ДИРАМ У СРЕЋУ,
ЈЕР МОГУ НЕСРЕЋУ...
(БОЈИМ СЕ СРЕЋЕ ЗБОГ НЕСРЕЋЕ).

ОЈ, СУДБИНО,
РАНО МОЈА.
ЗАЈЕДНО ПИШЕМО ПЕСМУ.

КАД ПОМИСЛИМ ЉУБАВ

КАД ПОМИСЛИМ ЉУБАВ ЗАГРЛИО СВЕ БИХ
И ВОЛЕО НЕВЕРНУ И ДРУГОМ И СЕБИ.
МИСАО НА ЉУБАВ У ГРЕХ ЗАВИЈЕНА, МОЈА ЈЕ ОПСЕНА,
РАСПЕЋЕ ЈЕ МОЈЕ, А ГРЕХ ТО ЈЕ.

КАД ПОМИСЛИМ ЉУБАВ СРАМОТЕ СЕ СТИДИМ.
ОД ЧЕЖЊЕ МИСЛИ БОЛУЈУ, ОЧАЈ НАДУ ДОЈИ.
САМИМ У СЕБИ.
СУНЦЕ, ОСМЕХ И МОЛИТВА НИСУ МОЈИ.

У МЕНИ И ИЗВАН МЕНЕ ГРЕХ.
ЉУБАВ ЗАРОБЉЕНА.
ИСТИНЕ НЕМА, ПА ИМА, ПА ОПЕТ НЕМА.
НЕМА КО ДА ВИДИ ДА ЛИ ЈЕ ОПСЕНА.

КАД МИСЛИМ ДА ЉУБИМ – НЕ ЉУБИМ.
КАД ЉУБИМ – НЕ МИСЛИМ.
ЉУБАВ ЈЕ И ПРСТИ КАД ЛАТИЦЕ БРОЈЕ:
ВОЛИ МЕ, НЕ ВОЛИ МЕ, ДА Л' ГРЕХ И ТО ЈЕ?

У КРУГУ ЈЕДНОГ ПАРКА (САН ДРУГИ)

Дигао сам руке у поздрав.

Примите поздрав господо! – рекао сам са усхићењем. Одболовао сам лакоћу себе, била је усађена. Гипкост ме је приносила улазу окићеним људима. Дуго сам корачао кратким простором.

А што бих у ту руљу? Куда кренути? Обновљених покрета са малим до тада непознатим напрезањем затекох се изнад ограда.

Седео сам на огради. Некако одсутно изговарам последњи део за све присутне и сувише апстрактних речи. У мислима су лутале неке нове идеје, готово не ухвативе. Извирале су на часак и нестајале, као кључање у катрану грехова.

А тад иста ограда преда мном постаде огромна.

Десна страна ми учини тешкоћу својом могућношћу да то учини. Са нешто страха не успех да пређем, а да ми лакат не запне. Ветар ми је забацивао главу и лепршао плаву кошуљу.

Мој крај на земљи. Остављам тело да одболује пад. Често сам размишљао о прескакању зида и знао сам шта ће бити ако будем хтео даље.

Пожелео сам да будем луд у неком.

Моја нова кора смејала се, кад бих ја преовладао, и била глупо озбиљна, када би преовладао проседи, борама издубљени старац, који је дошао да види још једну лудост оних што долазе иза њега. Гледајући пред мени, слабићу, кроз мисли су дефиловале сузе и спроводи, а живот им се смањивао до тачке. Пожелели су да га живе брже и боље.

Драга господо! – рекао сам, пошто сам узмакао Овај што лежи, то сам ја! Мислим да не заслужује толику тугу. Опростите заборавио сам да моју душу не видите.

И поново у телу. А и боље је. Бар ће доктор, кад дође, моћи да ме оживи пред овим светом признаваоцем постојања. Храбро ћу наставити тај чудни живот. Да сам негде одлутао остао бих мртав за све и све би било неповратно

свршено. Тело би ми било заробљено. Постали би то кораџи самоубице. Људи то намећу.

Сачекаћу да завредим друге, нове ловорике.

ОПСЕНА

ЈА САМ БАРКА СА ЈЕДРИМА;
ВРЕМЕ МИ ЈЕ У ГРУДИМА;
ЧЕЖЊА МИ ЈЕ ПРЕДУБОКА,
А НАЈДУБЉА БОЛ ЗБОГ ТОКА.

СВЕ ШТО НОСИМ ДУБОКО ЈЕ:
СЛУТЊА СИЛНА,
СТРЕПЊА ТРАЈНА,
СЕНКА ТЕШКА И БЕСКРАЈНА.

ЖИВОТ ВРТЛОГ НЕШТО СМЕРА;
ВЕТАР НОСИ СВОЈА ПЕРА,
А ЈА ИГРАМ СВОЈУ ИГРУ.
БАШ МЕ БРИГА ШТО САМ ЧИГРА.

НАДЕ МОЈЕ, МОЈ СУ СПАС.
СВЕ ЈЕ ТУ, ЈЕР КРАЈА НЕМА.
КРАЈ ЈЕ СЛУТЊА.
КРАЈ ОПСЕНА.

БОЈА ЦРНА

Наравно да ћу скочити. Весни је потребна црна позадина срца. А у води има много црног. Пао сам. Не, скочио сам, како бих иначе висио. А можда сам ипак пао. Ноге су ми се још увек њихале. Смејао сам се и покушао смехом да докажем да је био скок. Држим се рукама за мост. Осећало се у празнини мојих мисли присуство Весне. Била је озбиљна, замисљена, а догађаји у њој и пред њом заборављени. Њена мајка је из таме пружала своју црвену руку ка рамену кћери.

Опустио сам се и лагано падао. Имао сам много времена да размишљам. Још целих метар и тридесет од уста до воде. Весна је била с оне стране мостовних шина, а оне се нису примећивале.

Опет мајка. Она се некако лагано осећала. Вода ми је због смеха испунила уста. На уздрхталом језику вода се заиграла, скоро сам се загрцнуо. Касно се сетих да сам заборавио ваздух, тешко је ишло ка дну. Осећам. Као неко кључање израњају главе на површину и поново – вода. Нисам сам. Опет узнемирена мисао о ваздуху. Да ми је да га бар мало заборавим. Једино ме руке вежу за камење. Недалеко била је боја црна, но Веснине испружене руке још једном остају празне. Не, немам каранфила, опет ћу доле, Весна носи црну боју.

Моје тело преда мном. Затекао сам га у издвајању, а угаљ је лако вукао ка површини. И поново један осмех упућен мојој наивности. Морам га наплатити црвеним кутијама, које су доле разбацане у вировима. Занемеће кад их види. Роњење за наплату. Дуго сам скупљао. Било је прегршт црвених кутија. Вода их је преотимала. Дишем под водом. Израњам. Последњу кутију односи ветар.

Весне више није било. Остајем под мостом да подржавам Сизифа. Нисам схватио смех.

САН И КЛЕТВА ВОЈНИКА

ПРЕТВОРИЛА СЕ У ПЕПЕО ПУШКО,
ПА ЦВЕЋЕМ СЕ И НЕВИНИМ ОСМЕХОМ ПОГАЂАЛИ.
РАЗЛЕТЕЛЕ СЕ СВЕ РАКЕТЕ У МАХ
И У МАХ СЕ У ПТИЦЕ ПРЕТВОРИЛЕ,
А БРОДОВИ У ЛОТОСЕ,
ПОДМОРНИЦЕ У РАКОВЕ,
АВИОНИ У ЛЕПТИРЕ.

ИСТОПИЛИ СЕ У ТРЕН ТЕНКОВИ,
У ЛОКВЕ СЕ ПРЕТВОРИЛИ,
ПА ИХ СРКАЛИ У БЕЗУМЉУ
ОНИ ШТО ИХ ЧУВАЈУ ЗА НЕСЛОБОДУ.

БОГ РАТА СЕ У ЈЕЦАЈ ПРЕТВОРИО
И БЕЖАО КРОЗ ЖИВОТ, ОД ЈЕЦАЈА.

ПРЕОБРАЗИЛИ СЕ РАТНИЦИ У ЖАБЕ,
ПА ИХ СЛОБОДА ЈЕДНОГ ПО ЈЕДНОГ ЉУБИЛА,
У ЉУПКЕ ИХ ПРИНЧЕВЕ ПРЕТВАРАЛА,
ТЕ ИХ СРЕЋНЕ И ЗАЉУБЉЕНЕ ОСТАВЉАЛА.

ДАНАС

Ово данас је пуно облесака, плаветнила и необичног сјаја. Ретки су дани када приказ свакидашњи намами срце да уздрхти. Људи су тада надахнути и весели, мада то по свему и не би морали бити. А онда као да се погоди музика и дан се обоји у необјашњиве боје, баш онако како сликари желе да сликају, кад им боје измичу.

Слушам „Одисеју“. Мислим на Дон Кихота. Безнађе потискујем на дно душе. Лепо ми је.

Путеви ови, нови куда ли воде? Не далеко. Не толико далеко да бисмо се измакли и сагледавши их били срећни и поносни.

Данас је опет украдено, а јуче које и није више јуче, из јуче премештено. Често заборавимо да смо преместили истину. Јесмо ли отишли у јуче, или смо га донели са собом? Сутра неће бити ни оно данас од јуче, ни оно јуче од јуче. Сутра ће бити данас.

ТИ ЖЕНО ПОЛА ЖИВОТА

ТАЈАНСТВЕНА СИ КАО РАСКРШЋА КОЈА НИКУД НЕ ВОДЕ,
КАО НЕПОСТОЈАНА ЉУБАВ, САМОЋА, НЕСТВАРНА ЛЕПОТА,
ВАРЉИВА ДА ТЕ НЕ ПРЕВАРЕ
И СЕБИ НЕЗНАНА.

ОЧИ СУ ТВОЈЕ ДВА ЗАПУШТЕНА НЕБА,
ОСМЕХ ТИ ГРЕХ.
ОЧИ ТЕ ОДАЈУ,
ОЧИ ТЕ ВОЛЕ,
ЗАЧАРАНЕ, ЗАВЕДЕНЕ,
НЕМОЋНЕ ДА ТИ ОДОЛЕ.

ЧУДНА СИ КАО ДАН БЕЗ ЗАЛУДНИХ ПАТЊИ,
КАО ЛЕТО, ПРОПЛАКАНО ЛЕТО,
КАО СТАЗЕ, РУКЕ ...

СХВАТИ,
ДЕВОЈКО ШТО КУНЕШ МИСЛИ,
ШТО МИРОМ ЋУТИШ,
ТВОЈ МИР НЕ ЛАЖЕ,
СРЦЕ ТИ КАЖЕ, А ДУША ПЛАТИ.
ДУША ПАТИ.

ПУТЕВЕ ТРАЖИШ,

А КАДА ЗАСПИШ, ЗА ТЕБЕ СВЕ ТРАЈЕ.
НИСИ НЕВИНА, ЈЕР ТИ СЕ ДАЈЕ.
А ПОНОС ТИ СУТОН, КАО КАМЕН.

КАД ВОЛИШ У СУТОН
ВОЛЕ ТЕ ОБАЛЕ И ТАВОРЕ ПЕСМЕ,
ТРЕН, НОТЕ И ЛАБУДИ.
КРАДУ СЕ ЗРАЦИ БРЕЗИ КАО ДА МОЛЕ
ЗА ТВОЈЕ УСНЕ УСНУЛЕ.

ТИ БОГИЊО ШТО ЛЕТОМ ЗАБЛУДИ,
ПА СЕ НЕБО ХВАЛИ,
ШТО КИШЕ ОСТАВИ,
ШТО ВЛАДАШ
СХВАТИ:

СУЗНА СИ, КАО ПРЕДВЕЧЕРЈЕ ШТО СЕ ВЕТРОМ СТРЕСА,
КАО ЛИШЋЕ, ТРАВКЕ И ВЛАЖНО ЛИШЋЕ,
КАО СУДБИНА, ПОБОЖНО НЕБО, СРАМОТА...

ТИ ЖЕНО ПОЛА ЖИВОТА
МЕНИ ПРВА А ПРЕТХОДНОМ СТОТА.

СЕТНА СИ, КАО МОРЕ БЕЗ ВЕТРОВА,
КАО ВЕТРОВИ БЕЗ МОРА, БЕЗ КАМЕНА,
КАО РАСКРШЋА КОЈА НИКУД НЕ ВОДЕ,
КАО СНОВИ, ГОРЧИНА, ЛЕПОТА,
ТИ ЖЕНО ПОЛА ЖИВОТА.

СУНЦЕ ЛАБУД

ОТАЦ СУНЦЕ,
МАЈКА КИША,
А КЋИ ДУГА.

НЕВЕРНО СУНЦЕ ЉУБИ ЗЕМЉУ И КИШУ.
ДУГА ИХ ГЛЕДА.
СУНЦЕ ЛАБУД И ЗЕМЉА ЛЕДА.
САН ИМ СЕ САМИ, САН ИМ СЕ НЕ ДА.

И НЕСТА КИША ПРЕВАРЕНА, ПОСТИЋЕНА.
И ПОВЕДЕ ДЕТЕ СВОЈЕ, СВОЈУ ДУГУ,
А ОСТАВИ ЗЕМЉИ ТУГУ.

ОСТА ЗЕМЉА – ЖЕНА ПОНИЖЕНА,
ПОСТИЋЕНА ЉУБАВНИЦА.

У ЖИВОТУ ШТО ЈЕ ПТИЦА РУГАЛИЦА,
ШТО ЈЕ КАО КУШЊА ПРАВА,
БЕЗБРОЈ ГЛАВА, А ДВА ЛИЦА.

ОТАЦ СУНЦЕ,
МАЈКА КИША,
А КЋИ ДУГА.

ТО СЕ ЖИВОТ ОПЕТ
САМОМ СЕБИ РУГА.

ГРАНИЦЕ

Све што ми је више живота, све што га је више иза мене, осећам огромну неразјашњеност граница. Напросто никад не знам шта је ту тамо, а шта овде докле досеже истина и одкуд је тако близу лаж. Од ког момента настаје пре подне, да ли реке спајају или раздвајају, да ли живим све више или умирем све више? Јесу ли границе стварне, да ли уопште постоје? Шта су кад се разложе на најситније? Нисам писац, али каква је разлика између мене и њега, па ја пишем.

Спомињу се поређења изласка, рађања, извирања, поређења смрти, краја, нестајања, поређења хаоса, луднице, спомињу се...

Једноставност је компликована. Она је једна од ствари која се истински не могу разумети и што је човек ближи истини, даље је од стварности.

Границе заправо не постоје. Може ли неко разлучити у ком је моменту организам стварно мртав, који је тренутак који одваја дан од ноћи. Нејасне су границе појмова и једина истинита законитост је да у нашем животу нема потпуне законитости. Нису у питању само појмови, у питању су и односи, посебно они који су везани за људе, који као да су уклетим својим понашањем чине живот себи до лудила компликованим и несносним.

ЗЕЛЕНИ ЈАХАЧ МАХОВИНА

ТИ СИ ОКОВ ОБЕЗБРОЈЕНОГ КАМЕНА
НА КОЛИ СМО ХИЉАДУ ПУТА КЛЕКНУЛИ ЉУБЕЋИ ВОДУ.
ТИ СИ КОЖА МОРСКОГ ДНА,
ЉИГАВИХ ОЛУПИНА И РАСПОЈАСАНИХ ТРАВА.

НЕЋЕ ТЕ СУНЦЕ МАХОВИНО,
ЗАБОРАВИ,
МОРО УСАХЛИХ ПОТОКА И ЗАПУШТЕНИХ ЈАРУГА,
КЋЕРИ ЗЛИХ ПОКРОВА,
СЕСТРО СВЕГА ШТО СПАВА.

ДАНИ ТЕ НЕЋЕ МАХОВИНО,
АЛИ ВРЕМЕ ХОЋЕ.

ЛЕПОТОМ ТВОЈОМ ПОБЕЂЕНЕ ЗЕЛЕНЕ ХАЉИНЕ
ЗАЛУТАЛОМ ВЕТРУ ПРЕПУШТАЈУ ТЕБЕ,
КАО РЕКЕ ИЗВОРУ,
МЛЕКО ДОЉЦИ,
СНОВЕ ДЕВОЉЦИ.

ТИ СИ КОРА ВРЕМЕНА У НАШЕМ ИМЕНУ И НАКОН НАС,
КАО ЗЕЛЕНИ ЈАХАЧ ШТО САПИ ОБГРЉАВА.
КАД УХВАТИШ
НЕ ИСПУШТАШ
МАХОВИНО.

ПЕСМЕ ИЗ МЕНЕ

... А ОНДА ОДЕМ У СЕБЕ,
ДАЛЕКО У СЕБЕ,
ДАЛЕКО.
ИЗВУЧЕМ ПЕСМУ, ПА СЕ ПЕСМОМ ИГРАМ
И ПЕСМА ИГРА СА МНОМ,
И ИГРА СЕ СА МНОМ.
БАЦАМ ЈЕ ДО НЕБА,
А ОНА У МЕНЕ, К'О О ЗЕМЉУ.
ТАКО МИ ТРЕБА.

НЕМА КРИЛА ПЕСМА МИЛА.
ШТО-ШТА НЕМА.
ЈА ЈЕ НЕМАМ.
МЕНЕ ИМА.

ЗАРОНИЋУ ОПЕТ ПУТЕМ СНОВА,
ЈЕР ПЕСМЕ СУ СНЕНЕ СВЕТЕ,
СЈАЈНЕ,
ПОПУТ ЗВЕЗДА УЗВИШЕНЕ,
ТЕК РОЂЕНЕ, МАМЕ ПТИЋЕ ДА УЗЛЕТЕ.
А ЈА ПРАЗАН
НЕМАМ СУЗА.
СВЕ СУ СУЗЕ ПРОШЛЕ ПРОШЛЕ.

КАД СЕ СЕТЕ ОНЕ ЛЕТЕ.

А ЈА ПРАЗАН
ПРЕПУН СЕТЕ.
(САМО ЛЕТЕ ДА ИХ ВИДЕ – О, БЕСТИДНЕ).
НЕМАМ РЕЧИ
– ЗАТЕЧЕНЕ.

НИСУ ВИШЕ ДЕО МЕНЕ.
ВРАТИТИ СЕ НИКАД,
НИ ОТИЋИ НИКУД,
НИ ОСТАТИ НИГДЕ, НЕЋЕ.
ПУТА НЕМА.
НИКАД НИКУД НИГДЕ НЕЋЕ.
СУДБА НЕМА, ДУШУ НЕМА.

А ДА ИХ ВРАТИМ НА ПОЧЕТАК?
КАМО СРЕЋЕ.
НА ПОЧЕТАК И НА КРАЈ.
У МОЈ РАЈ.
ДУБОКО У МЕНЕ.
ДАЛЕКО.

ЛЕЖЕМ У ПРАЗНИНУ

МНОГО ПУТА ЛУТАХ
ОД ВЕГЕ ДО ВЛАШИЋА.
У МЕНИ БУДНОМ СНОВИ,
ЛЕПА СТВАРНОСТ,
ЗАХВАЛНОСТ ПОНОВО СВОГА,
А ВЕЋ ИЗГУБЉЕНОГ ПТИЋА.
ЈА САМ ОДАНОСТ.
ЈА САМ ДРОГА.
КАДА УЗМУ МОЈЕ ПЕСМЕ
НАИЗГЛЕД ЛЕПЕ,
А ИЗНУТРА ПРАЗНЕ,
НЕ ВОЛИМ ОНЕ
КОЈИ МИСЛЕ ДА СУ ЧЕСМЕ,
А ИЗ ЊИХ, К'О ДА ТЕКУ ИСКОНСКЕ КАЗНЕ.

И НЕ ЗНАМ ШТА БИХ ЖИВОТУ РЕКАО.
НЕКАД ГА ВОЛИМ, ЖЕЛИМ,
А НЕКАД ЗАЖМУРИМ
ДА ГА НЕ ВИДИМ,
ДА НЕ МОЛИМ СУДБИНУ ОД КОЈЕ НЕКУД ЖУРИМ
ДА ГА ОКРЕНЕ, ДА ЦРН НЕ БУДЕ.

КРОЗ СНОВЕ, ЧУВАРИ ДУШЕ МИ ГОВОРЕ:
„ТИ ПУСТИЊУ СИ У СЕБИ ЗАВЕРИО
И РЕТКИ СУ ДАНИ ОАЗЕ,

ПА КИШНА ЛЕТА ИХ КУДЕ.
ЗАТО СУ ПРАЗНИ ДАНИ.
ПРАЗНИНУ ЗАБОРАВ ХОЋЕ,
ДА СЕЋАЊА ГУШИ“.

МИСЛИ МИ РАТОМ СВОЈИМ ЗАВЕДЕНЕ,
ДУБОКЕ БОРЕ ИЗ МЕНЕ
ЖИВОТ БЕЗ ЧАРИ НЕ ТРАЖЕ.
У ПУСТИЊИ ШТО СЕ ЖИВОТ ЗОВЕ
ГОСПОДАРЕ ЛУДЕ,
КЛОВНОВИ НАМ СУДЕ.

УМОРАН САМ, РАСПЛАКАН КО СЕНКА.
СПАВА МИ СЕ,
А СВЕ БИХ ДА КАЖЕМ.
НА КРАЈУ СУ ХОДНИКА ОСВЕТЉЕНИ ПРОЗОРИ.
УСНЕ БИ ПРИЧАЛЕ.
ЈОШ НИСМО ДОРАСЛИ.
ЛЕЖЕМ КРАЈ СЕБЕ У ПРАЗНИНУ.

ВЛАЖНА ОД ВИНА

НАШЛА МЕ ЈЕ ВЛАЖНА ОД ВИНА
ВЛАЖНОГ ОД ВИНА,
НА ПУСТОМ РАСКРШЋУ СКИТНИЦА.
ОД ЗАСПАЛЕ ДУШЕ МИСЛИХ ДА ЈЕ ПТИЦА.
КРАЈ ЗЛАТНОГ НЕБА,
ГУРАЛИ СУ СЕ ОСМЕХ И ДАН БЕЗ ЛИЦА.

МИСЛИ САМ ПРЕДАО ВИНУ,
А ВИНО ДЕВОЛЦИ,
ЗА РАЗДРАГАНЕ ДОЈКЕ,
ОВЛАЖЕНЕ УСНЕ,
ПОСПАНЕ УВОЈКЕ.

ПРИПИТИМ САМ СРЦЕМ
ЗРНА ГРОЖЋА КЛЕО,
УТРНУЛОМ РУКОМ ВИЊАГЕ ЗАПЛЕО
И ВОЛЕО ВИНО ВИШЕ НО САМ СМЕО.

ЧАША ПОСТА ПРАЗНА.
ТЕК У ЈУТРО САЗНАХ
ЗЕЛЕНО ДА САМ ВОЋЕ С ДЕВИЦЕ УБРАО.
СВЕДОЧИ МИ НЕБО ДА ГА НИСАМ КРАО,
ЊЕН ЗАНОСНИ ШАПАТ,
ШТО ЈЕ СРСОМ ЦВАО.

ДАН ДОЂЕ, ПА ЈЕ ВИДЕХ БОЉЕ.
ЊЕНЕ СУ ОЧИ ОД ВОЋА БИЛЕ ЗЕЛЕНЕ,
ОВЛАЖЕНЕ ОД ВИНА,
А ИПАК УЗ МЕНЕ,
ОД СУЗА МУТНЕ,
ОД ВИНА СЧЕНЕ.

БИЛА ЈЕ КАО ТРЕПТАЈ МЛАДА.
ПОГЛЕД МИ ИЗМОРИ ВИНОМ.
ОСМЕХОМ ВИНО НАДВЛАДА
ПА ВИНО МИ УСНЕ ЗАБОЛИ.
С БАКАРНИМ СУНЦЕМ У ОЧИМА
ПОНОВНОМ ГРЕХУ ОДОЛИ.
ЊЕН ДАХ МОЈ УЗДАХ САВЛАДА.

НАШЛА МЕ ЈЕ ВЛАЖНА ОД ВИНА
ВЛАЖНОГ ОД ВИНА,
НА ПРАЗНОМ РАСКРШЋУ СКИТНИЦА.

ЛУТАЊЕ

ЗАШТО ГУБИМ У ЛУТАЊУ МИНУТЕ,
ПА ПОСЛЕ ЛОВИМ ВРЕМЕ
ЗА КУЦАЊЕ СРЦА И СВЕ ТЕ ТРЕМЕ,
КАД ОЧИ И МИСЛИ ЋУТЕ?

ЗАШТО МИСЛИМ НА ПРОШЛОСТ
И СУТРА,
ЗАШТО ОБИЈАМ СКРУШЕНА ЈУТРА
И ЗАШТО УВЕК ЈА ТРАЖИМ?

САВ МИ ЈЕ ЖИВОТ ТРАГАЊЕ ЧЕЖЊОМ.
ДОК ТРАЖИМ ЛЈУБАВ И ПУТ ДО ТЕБЕ,
ЈА ТРАЖИМ СЕБЕ.
ЗАШТО ЈОШ ЧЕКАМ ДА ПРЕСТАНЕ ВЕЧЕ?
ЗАШТО НЕ ОДЕМ, КАД НЕМА ТЕБЕ?

ПРОМАШЕНОСТ

Престао сам по ко зна који пут да пишем. Ово је попут морања. Желим једноставно да говорим о осећањима која требамо и оним које не требамо, а морамо. Опет имам проклети осећај да живот тече супротно настојању да се нађем у његовом току.

Можда и нема почетка. Путеве сам увек одређивао прилично спонтано, мада и са великом дозом одлучности. Иако у суштини никад унапред нисам могао, из чистог искуства о својим досадашњим доживљавањима, да одредим куда након раскрића.

Јесам ли грешио? Верујем да никад због своје овакве одређености нећу спознати. Тек, постојали су делови времена када сам препун горчине и неког немог и тегобног осећања био разапет између мисли и осећаја. Када би осећаји превладали празнина тела би ужасно притискала. Већ сам увелико знао да се највећи смисао живота крије у његовој бесмислености, а највећа бесмисао у тражењу његовог смисла. Прогањала ме је мисао да је глупост сенка нашег бесконачног незнања утопљеног у бесмисленост. И вечита питања какви су ово чудни људи око мене? Откуд толико мало снаге у њима да се истргну свакидашњици која прождире? Како одавде и камо?

Како бих само раширио руке у разапњање. Без стега, према небу и води. Да ли се отети истини, или јој се прилагођавати? Је ли уопште могуће понављати ону глупу школу коју једини прођох собом? Не треба. Али како циљу? Једноставно. Када научим биће једноставно као и све друго. Када научим како стићи неће требати.

Нисам тамо где треба да будем, јер нисам добро бирао, због страха да не изаберам погрешно.

И тако, осећај промашености не одступа иако сам одредио куда, зашто и како.

ОПИСАЋУ

ВЛАДАЊЕ ЗАБРАЊЕНЕ НОЋИ.
ОСУТА КЛИЦАЊА ПА ЋУТЕ.
ОПРАВДАЋУ ЖИВОТ СОБОМ И ПРОЋИ
ГРАДОВИМА ШТО ПУТЕВЕ СЛУТЕ.
ОПИСАЋУ ОВАЈ СВЕТ ДА ТРАЈЕ.

НОЋУ КРОЈИМ БАЛАДЕ.
ЗАБОРАВЉЕН, А ОМАМЉЕН ЛЕПОТОМ
КОЈОЈ СЕ НЕГДЕ У СЕБИ ПРЕДАДЕ.
ТРЕБАО САМ ТО ЖИВОТОМ.
ОПИСАЋУ ОВАЈ СВЕТ.

ВЛАДАМ С КРУНОМ ОД ПЕНЕ.
ИЗГЛЕДАМ ТУЖНО КАО НИКАДА.
ДАО САМ ВОЉИ ДА УЧИ ОД СТЕНЕ.
САМОЋУ БРИШЕМ КОЈЕ НОЋ ЈЕ РАДА.
МАШТУ У СЕБИ ТРЕСЕМ ДА КРЕНЕ.
ОПИСАЋУ ...

КРВ

Капи растачу окрвављене бајонете. Прашњави шињели запаљени црвенилом полако грезну у блато. И главе су утонуле у блато, а неме очи тупо говоре да се циљеви и даље измичу, а да им се не може. Данас небо урличе и време се исписује крвљу олабављених уста.

Топли зној, сада слана вода све блажа.

А ближе јауци, још ближе јауци за телом. Очи највише боле.

Сви смо пацифисти и сви криви од клања. Бирају се речи сврхе нашег постојања. Сви желе рећи највеће на крају. А крај буде попут живота. Неком је жеља остала жеља, неком испуна, а неко једино што жели жели да нема жеља.

А куће пустиње и ратишта пустиње. Окрвављена писма начета. Речи су застале у усиреној крви, ствари су не остварене.

Плакаће овај свет ово криво поднебље.

Ово је језеро крви... Пустара. Ово је море крви. Празнина. Океан телеса...

Ово је равно до бесмислености. Не, нису наше ране, нису наши зли осмеси, нисмо ми изгубили, ни ви. Изгубили смо. Овај рат је хиљаду пута проклета мисао, сама клетва. Крв је кукање, рана бол мисли, рат срећна игра за идиоте.

Ми смо поколење које се грози плаве крви, не жели црвену, којем треба крв за жиле, које ће искрварити због свог рођења, живота, неспутаности, у жељи да што имам имам. Ми можемо крви, али је нећемо изван крвотока. Можемо крв да је неко запамти за вечност, наша крв да га престрави, његова убије, нећемо крв због безвредних идеја залуђеног народа, који не сме говорити својом речју. Ми можемо њихову крв, али то није наша жеља.

Везаност је свугде. Знамо много о рату, знамо да га не требамо. Можда га желе не опечени, они које боли пораз неправде. Можда су нечије мисли у скорој крви па не виде.

Немамо сувише крви, иначе би правили засторе од киша крви, чикали боју цвећа да буде крвавија од крви.

Праве се ратни балови. Крвави пехари су пуни крви, а она кључа, пече грло, гори, засушује, гуши. Крв није за пехаре. Жиле су нам жедне крви руменило је треба.

Никад не дајемо своју крв, увек туђу, никад своју бедну, већ велику народа злопати крв народа. Она је "сувишност" због које су у заблуди они што посматрају рат и диве се свом делу.

Крв жар. Газе је, каљају, никад не упрљану. Она прља. Крвљу се прљају руке, њом чистом, једином ствари која је крв.

Доброг убија сва крв, а лошег само његова.

Наша крв извире негде пре старих Словена и тече... Та река је пресушивана непресушина, а ојачала, истеривана из корита, а ојачала и сада тече светлија.

Крв нам заједничка, ником не дата, никад поробљена, проливана и још више обнављана. Не крв за крв цео космос за крв коју су пролили они који су били у греху, смрти, бесу и безумном страху пред животом и смрћу.

ЛИНИЈА У СРЦУ

ИМАМ ЛИНИЈУ У СРЦУ
КОЈА ПЛАМТИ КАО КОЖНО НЕБО
И КОЈА ВОЛИ КАО ПАУК.
КАДА ТЕ ТА ЛИНИЈА ВОЛИ
ВОЛИ ТЕ МЛЕЧНИ ПУТ
И СВАКО МОЈЕ ОКО,
А ВОЛИ ДУБОКО
И ВОЛИ УСПУТ
И БОЛИ КАДА ВОЛИ
И ЛОМИ КАО СМУК.

ИМАМ ЛИНИЈУ У СРЦУ
ДУГАЧКУ ОД МЕНЕ
ДО УСАНА ТВОЈИХ.
КАДА ТЕ ТА ЛИНИЈА ВОЛИ,
СРЦЕ ТИ НАПУШТА ТУГА,
ВОЛИ ТЕ ДАН,
САН ТИ ЈЕ САН,
МИЛУЈЕШ ВЕТРОВЕ С ЈУГА,
А ПРАШТАШ И КАДА МАШТАШ,
ДА СИ НЕБЕСКЕ ЉУБАВИ ДУГА.

ТРАГ

Судбина нам је да тражимо светлост у тами, смисао у бесмислу, знање у незнању, љубав у мржњи. добро у злу, истину у лажи, крај у бескрају...

Циљ је леп и чим смо се за њега определили одбацили смо бесциљност и лутање. А када не знамо где је то што тражимо то је, опет, лутање. Но када схватимо да је тражено само кап у океану која својим ширењем шири и океан, све, опет, изгуби смисао.

Опредељењем за светлију страну изгубили смо могућност да идући по линији између светлости и таме... нађемо одговоре. Можда схватимо шта, заправо, треба да тражимо и треба ли и вреди ли уопште тражити.

УВЕК СУ ВРТЛОЗИ ВЛАДАЛИ СВЕТОМ

УВЕК СУ ВРТЛОЗИ ВЛАДАЛИ СВЕТОМ.
КРУЖЕЊА ДУГА ОСТАВЉАЈУ ТРАГ.
И ЈЕСТЕ ИСТО И ИСТО НИЈЕ,
БОГ ВРЕМЕ СТАРО И НОВО КРИЈЕ.

УВЕК СУ ЦИКЛУСИ ВЛАДАЛИ СВЕТОМ.
ЗА КИШОМ СУНЦЕ, ЗА СУНЦЕМ КИША.
НЕКАД ЈЕ ЋУТЊА НАЈВЕЋА ГРАЈА,
ДРУГИ ПУТ БУКА ОД НОЋИ ТИША.

УВЕК СУ КРУГОВИ ВЛАДАЛИ СВЕТОМ.
МЕД ЈЕ ЗА ПАТЊУ, ПЕЛИН ЗА СМЕХ.
ЗАТИШЈЕ ЧЕСТО НАСТАВЉА БУРА.
РАДОСТ И СРЕЋА КАТКАД СУ ГРЕХ.

УВЕК СУ СПИРАЛЕ ВЛАДАЛЕ СВЕТОМ.
РАЂАЊЕ БИВА ПОЧЕТАК КРАЈА.
НИЈЕ СЕ ЛАКО ДОМОЋИ СРЕЋЕ,
КАД СМРТ НАС ВРЕБА, А НИГДЕ РАЈА.

УВЕК СУ РИТМОВИ ВЛАДАЛИ СВЕТОМ.
УВЕК СЕ ИСТА ПОНАВЉА ПРИЧА.
ЈЕДИНО НОВО У ИГРИ СТАЛНОЈ
У ИГРИ ИСТОЈ – НОВА СУ ЛИЦА.

РИДЕР

Име му је Ридер. То је дневник непознатих небеса. У његовој причи ја сам господар. Ридер је моја песма. Он је моја мисао и моја савест. Моја је реч и моја Гомора. Ридер ми је мајка и отац и брат и сестра. Ридер то сам ја у папучама и пред вратима. То је моје друго ја. То је дневник небеса која не разумем.

Толико је само мој да ћу ту лудост објавити. Моја савест је ишла улицама, плакала за истином, спотицала се о лажима. Ридер је одувек обасут децом времена, а време се губило у смртничким улицама и било у стварима и изван њих. Ридеру су украдени копно и вода и подарена му је бесмртност.

Не знам да ли се Богу исповедам. Мени непревареном допуштам да нађе варку. Носи ме у наручју. Ја се изнова препознајем. Бог ме пушта да га пратим.

***

Ридер, не верујем да бих могао одиграти Јакова. Са мном би анђели много раније завршили, а осим тога не бих се ни борио. Ти ми верујеш, и због тога ти све и говорим.

... Проклето се лоше осећам. Ох, Содомо и Гоморо мојих дела, није ли Јехова већ рекао своје? Довољно сам научио и дете више не желим да будем. Никако дете. Једноставно ме нема за мајку. Сада се издајем. Никада то себи нисам смео признати, а ипак то чиним. Често је теже не задржати у себи, него то учинити.

Зашто сам Ридер тако рано дошао до оправдања сваког покрета тог малог дела тачке која се котрља у времену, или то не чини? Што ми све стави са видљиве стране иаке, кад нешто и није требало да знам? Што ми не омогући да знам и оно што нема везе са руком? Што мени не омогући да откријем очи, које верујем постоје? Ридер, оправдај ми живот другачије, него што то сам и собом чиним. Ето, нека је рука све што свет до сада зна. Вратимо се руци.

Замисли драги мој Боже да си ми писао писмо, било какво писмо, а ја ти одговарам истином.

Научи се, ни гаду немој никада рећи да је гад. Никад се нећемо разумети... То ћеш можда једном осетити. Браво! Имао си право када си рекао да ја уствари не поседујем овај осмех са Калеларге. Ја заиста имам дубоке боре и тупе замагљене очи. И честитам твом покушају да ме схватиш... Негде треба бити почетак. Опрости Ридер нисам ти дао године... Ето, имаш их седамнаест. Буди срећан што си млад и не тужи се. Касније ћеш мало мање прозирно поступати. Ридер ја се не смејем то мораи схватити. И када ти будем говорио саму истину нећу моћи да ти кажем ништа о себи. Човек се може одредити по поступцима само ако осећа. Ја јесам песник, али не знаш ни како, ни зашто, ни где, ни колико, ни када. Ја јесам песник, но не осећам. Ето, немогућа ствар, али истина, разумеш ли? Схвати већ једном, без обзира да ли се смејеш ономе што сам и сам наивноићу звао, да се људи због своје философске слободе, људи који мисле, не могу одгонетнути, па кад би живели и својих сијасет живота.

Ти ме и даље проучаваш. Опет ти као нешто погађам и погрешно закључујем. А да ли би смео да себи допустиш такав луксуз да помислиш да сам до сада све свесно и срачунато чинио, да сам знао и ко се игра и како се игра, да сам допуштао да се са мном играш. Помоћу погрешних закључака доводим те да говориш оно што мислиш. Ти си то напоскон рекао. Само није ли твоје писмо знак немоћи да издржиш до краја, или је у питању нешто друго... Па драги Ридер, ти прекидаш игру управо кад си могао и имао прилику да нешто паметније смислиш.

Не мислиш, наравно, да сам толико силно био убеђен у свој дневник. Било је хиљаду ствари које су говориле против твојих исказаних мисли. И не мисли да мислим да сам те презрео. Не, то нећу никад ни теби ни себи признати, јер нисам и нећу. Ти си још дете. Ја се играм са дететом које толико не зна да се игра, да све схвата потпуно озбиљно. Ридер, не покушавај тако усрдно да исцедиш циничност из мене ја је заправо не волим. Па, да те питам, није ли твоја игра, без обзира што је огољена, или баш највише зато, била исто тако подмукла?

Не веруј ми, као што ни ја то теби не могу. Ево, не могу ништа лепо да ти кажем. Заправо да бих био уз тебе, а ти волео оно што и ја, знам сигурно да бих

морао уствари ја волети оно што ти волиш. Тражиш да будеш схваћен, а да не схваташ.

Лепо си и кварно рекао: "Небо се више радује грешнику који се покајао, него стотини праведника, који се никад не огрешише. Настојмо да небу угодимо." Отиди и понуди неком другом своје размишљање о размишљању других, да видим шта ће ти за њега дати.

Можда се питаш шта сад да радимо, можда је најбоље да ћутимо, или рецимо ти плачи, а ја... Или боље и ја ћу с тобом плакати. Лаку ноћ Ридер!

"Неко рече да је лепота обећање среће. Обратно, могућност ужитка може бити почетак лепоте".

Да, треба се сложити са обе мисли. Тим пре што друга садржи оно нерешено "можда", а прва нема ни толико тачности и истинитости у себи. Живот ипак све то оправдава и мале мушице у нама чине сложеност сложенацијом, а само један смишљени гест ка супротном, у одређеном тренутку, може све то поједноставити до мисли, покрета, осећања.

Тешко је погађати мисли, а нарочито је тешко погађати обичном човеку пуном таштине. Знаш Ридер, можда си мислио тако док сам ја слушао, а сада када тврдим да јесте, таштина ти преображава мисли и ти ме побијаш. И зато нећу више рећи ти си мислио... Јер ти си и Бог, а још више обичан и сићушан човек Ридер.

Албертина једе сладолед и као да топи читаво једно време, лута по својим најдопадљивијим стварима и чини јој се да сласт коју осећа потиче од њих.

Моја крв, зар не Ридер?

Е, па не знам да ли те волим. Неће ми бити тешко да те изгубим и зато не плаши се да ме напустиш. Дивно се осећам поред тебе, али ако мора да буде другачије, неће ми бити тешко. Плашиш се живота, а ја времена, али расанка се не плашимо. Стварао сам те Ридер и дао ти свемоћност. Можеш ме уништити и ја тебе. Можда је овде љубав једина неискоришћена могућност.

Истина је моја пета димензија. Још једну песму ћу рећи васељени:

Боговима често поклањамо дане,

А он творац свега, сапео нам руке,

пред тачком далеком у коју се утапамо.

Зато једва чекам да поздравим старе.,

Рећи ћу свему ономе што ме створи, да бих једном нестао, а не теби. Крајеви и почеци то нису. Њихова суштина није у њиховом испољавању, већ у суштини требања, постојања, нужности, а против неизвесности коју носи живот и која носи живот.

Ридер, како моја мисао изгледа са стране?

Човек пред којим сам се правдао за своју "Девојку" био је јако разбарушен. Сивило очију истужено опроштајем остало му је помало одсутно од праштања. Од мене забрањене мисли терају га да још тражи, а онда одједном рече да ћу бити први. Неки црнци су захваљивали на слободи. Певали су. И тај сан сам имао Ридер.

Имао сам и сласт у устима, док је киша промицала справљајући светлуцав, прозиран застор свим вртovima овог дела света.

Покушах још једном да се отмам из замисљености одлутан ка орхидејама посвећеним Богу. Као да сам дизао у наручју птице тешке само мојим осећајем. Облаци којима сежем на галебове личе у магли заплашене. Мушкатле и зоре наређале су се и шепуриле по бедему града са звоницима. Сутон. Црвени залив. Ја још увек са орхидејама. Какав сан.

Сви су играли карте. Били смо на станици. Наши воз је имао камени пут. Играли смо живот. Опет карте. Играмо у живот. Боље ми је него кад сам под мостом тржио боју црну.

Постоји нешто у човеку што га води ка нетачности, мада поседује осећање истинитости. Својим исплитањем кроз низ додира између себе, људи осећају подлост и неистинитост и тамо где је нема. Уверени су у своју превареност. На питања са две могућности одредења увек, или пак готов увек, одговарају погрешно. Обично први пут сматрају да ће бити преварени, а други пут су чак и нехотично преварени, а онда изгубљени.

Не зна се ни шта је јачина, ни шта је храброст. Исте ствари то и јесу и нису у исто време, и свака ствар и јесте нешто и није то исто. Не зна се да ли је паметно ово или оно и да ли владају закони просечности, рецимо просечне

временске среће (среће у трајању, у времену) и да ли различitim путевима постижемо увек исти циљ, или можда то није циљ и можда су ти путеви различити само ради овосветског живљења и саме његове потребе постојања.

... Или сам ипак побегао у свет другачији по облику и исти по суштини тј. нелогични, бесмислени и још више беспотребни свет живљења исто тако постојећих бића, ради постојања. Није ли све у овој нашој спознатости неутрализовано уопште, сакупљено од низа супротности истог интензитета. Све је и лепо и ружно и смешно и трагично. Укуси су формирани истим путем као и говор и све наше окружење. Да ли се уопште трудити да нам у психи време тече брже или спорије. (Скраћивање живота се не постиже психичким одређењем пролазности). Многи покушају, па кад виде безначајност на месту свога циља одустају не покушавајући да својој новој спознаји открију фатаморгану. А циљ је често само нешто даље на истом путу, не бесмислен, већ иза бесмисленог паравана. Треба издржати, јер иначе многи ће остати на путу засађени у пустош.

Слобода је избор између писаних и не писаних правила. Мора се чак и гледати правилно. Слобода је недопустива и једина сврха.

Живот је бумеранг, судија, неизвесност, забрањена зона, непостојање, или непредвидива законитост коју смо неспособни да схватимо.

Прво су ме болели осмеси упућени мојој наивности. Потом су ме чинили равнодушним када сам веровао да их схватам (мислио сам да су одрази мисли свих тих људи, који их упућују). Сада ме поново боле, јер ми је жао нечега, о чему не мислим ни сам себи да причам.

Све што имам безначајно подређујем завањавању да нешто јесте. А онда, читава та игра ме замара и жао ми је што су сви толико заиграни, што им мисли губе моћ и што виде само игру, своју сврху. Ја сам подређен истини. Не напушта ме мисао о бесмислености.

Је ли то борба против истоветности, несвесно урезивање супротности, намера да се приморам да чиним друго, избегавање искуствених пропуста света, жеља да се чини право у оквирима спознатости правог, или је то нешто друго?

Линија, ивица, веровање, заблуда, постојање, завист, разумевање – истина...

Неки старац за кога су неки у шали неки у збиљи тврдили да је Бог (по имену Ридер) увек је на месту доказивања у тренутку доказаности да су ствари раздвојене са нитима које не постоје. Сваки пут се на месту догађаја понављају судбински исте речи које су законитост свега, а сам наступ је исконски (неминован): "Не, ту нема границе то је исто". Ридер врти главом и једва процеђује из разрушених груди.

***

Само је једно време за нас наше.

Наше мисли остају као кукурузници уз пругу неког експреса. Мисао се претвара у време, постаје простор, остаје наша и постаје туђа. Од новог данас ново сутра ствара.

Тако нас путеви воде и заводе, срећу и разилазе сви смо само пролазници...

Једино ти знаш Ридер, да сам прича која се не сме рећи, јер би била истргана и спаљена.

ЈА САМ ПЕСНИК

МЛАДОСТ ЗНАМ НИЈЕ И ЛЕПОТА
СТОГА САМ БОГАТ СИРОМАХ, ЈЕР ЗНАМ.
НЕКАД САМ САМО СЕНКА ЖИВОТА,
КАО ЗАЛУТАЛИ МОНАХ,
У ТУЋИНИ
– СТРАН.

НЕКАД САМ ПЕСНИК БЕЗ РЕЧИ,
НЕКАД БЕЗ МИСЛИ,
ПОНЕКАД САМО ЋУТЊА.

РАДОСТ ЗНАМ НИЈЕ И СВРХА ЖИВОТА.
ТАДА БИ И ДУГА ПОСТАЛА СИВА,
ЈЕЛИ БИСМО ПРИЧЕ;
ПИТАЛИ БИСМО О ЛЕПОМ КРЕДУ СТАРОГ ПЛОТА;
КЛЕЛИ БИСМО ДАНЕ ШТО НА НОЋИ ЛИЧЕ.

НЕКАД САМ САМО СЕНКА СЕБЕ.
НЕКАД МИСЛИ ЛУТАЈУ ДУГО.

ВРШАЧКИ ВЕТРОВИ

Цакле се кишом обливена стакла, а по тамносивом одсјају високих хотелских прозора преврћу се беличасти облаци заклањајући једва видљиве обресе Вршачке куле. Замагљена светла ретких аутомобила и дебели облак који се иза њих залепио за земљу смањују и крију углове Стеријине улице. Тртоари већ умивени ветром препуштају танке млазеве сувишне воде давно искривљеним поцигланим ивицама. Опуштају се опустела раскрића. Да није кише, лутао бих као некад по пољима иза фабрике чоколаде, иза напуштене пруге, по зеленом панонском бескрају.

Вршац нуди зелено море за лутање од Балате докле хоћеш. А чим сунце разгрне црнило изнад Бабиног буцака сунце постаје све и све један дан вршачки. Обасјана кула отпоздравља дуги, а ветар неуморно подсећа на своје присуство. Све је огрезло у жуто, док са окислих пролазника лењо силазе задње капи.

Вршачко небо одузело је сунцу сјај заласка, а језеро небу лице. Узимају једно од другог. Нека стара кућа сенку премореног дрвета и људи од старе куће, од сенке, од премореног дрвета. И овај град постоји да даје.

Дани без ветра су празници. Данас није празник. Облаци се растачу. Испуцано небо сузи огледајући се у сопственим капима. Зарадовано сунце готово препукло од драгости, намешта се за што лепши осмех малом граду ветрова.

Мисао време постаје. Јучерашњица је кора овог града, свака пукотина, бора човека, напуштено корито, преломљено дебло, различити ветрови то је кора данас и кора сутра. Данас је ветар, а можда ће већ сутра престати ветар.

Град своје ветрове зауставља, небо црвени.

Зна се зашто је овде ветар и зашто беласа лииће. Ветар нагони да се воли јесен. Док мрси косе сви су миловани и пркосно препуштени. Све клетве садрже и ветар. Празник све забораваља. И клетву. Нека безбрижност се увлачи у људе, али тада нешто недостаје.

Опет, сузе промичу небом. Покисли под стрехама зуре и баи их брига за време. А затечени док гледају обливање стакла и превлаче две, три непопијене капи по дну чаше размишљају тако ... о било чему.

ДРХТАЈИ ПРЕД МАНАСТИРОМ

СВЕЋЊАЦИ НА ДЛАНУ.
МАНАСТИР.
ПОД СВЕТЛОМ ПЛОЧНИЦИ.

НЕ МОГУ ДЕВОЛЦИ
ШТО ЈЕ СА БОГОМ И У ЦРНОМ
ПРИЋИ.
ВИДЕ МЕ РУМЕНОГ,
ПА ЈОЈ ДУША ПЛАНУ ЛЕПОТОМ НЕКОМ
И КАО ДА У ТРЕН СВАНУ,
СРЦЕ У ЊОЈ СТРАХОМ СЕ ПРИТАЈИ.
ОСМЕХ ЈОЈ ОСТАДЕ У ОДЛАСКУ МЕКОМ.

ДА САМ ХТЕО ДА МЕ РОДЕ,
ДА НИСАМ ЖИВОТ МОРАО,
СВОЈЕ БИХ РУКЕ ТОМ МИРУ ПОДАО.

ДОК ПРАШТАМ ЋУТЊОМ
ЧУЈУ СЕ УЗВИЦИ.
НОЋ КОРАКА
ПОПУТ ЖУДЊЕ БОЛИ МОЈЕ МИСЛИ
ДАВНО ОДЛУТАЛЕ.

НАПИСАХ И ПЕСМУ О ЦРНОЈ БЛУДНИЦИ;
ЗАМОЛИХ СУНЦЕ ДА ЈЕ СА МНОМ ВОЛИ;

ВЕТАР НА ОБАЛИ ПЕСМУ ДА ЈОЈ СПЕВА.
НЕКОГ ВЕДРОГ СТАРЦА ДОДИРОМ ЗАДУЖИХ
И ПОЧЕХ ДА ПЕВАМ.
СВЕ ЈЕ ТО ЛЕПОТА.

ОСТАДОХ С МЕЛОДИЈОМ ДРУГИХ
ОПЕТ ПОМАЛО ПЕВУШИМ
ПЛАЋАМ ДЕЛОМ ЖИВОТА,
А ЦРНА МИ МАНТИЈА ЗАОКУПЉА МИСЛИ.

ДЕО НЕБА

КАД БИ ДАЛИ ДА ПРИЛЕТИМ ПТИЦИ,
ПРСТЕН БИХ ЈОЈ ЗЛАТАН ПОКЛОНИО.
КАД БИ ДАЛИ ЖИТУ ДА ЗАВИДИМ,
ШЕТАО БИХ ПОЉИМА ДО ЗРЕЊА
И СВАКОМ СЕ ЗРНУ ПОКЛОНИО.

КАД БИ ДАЛИ ДА ПРИЛЕТИМ ПТИЦИ,
УЛИЦЕ БИХ СА ВЕТРОМ ВОЛЕО,
ЈЕДНОМ ДЕЛУ НЕБА ОДОЛЕО,
СВОМЕ СВЕТУ ЗАБРАНЕ УЗЕО.

КАД БИ ДАЛИ ДА ПРИЛЕТИМ ПТИЦИ
У ДУШУ ДА ЗАТВОРИМ НЕБО
– СВУ ПРАЗНИНУ У СЕБЕ БИХ СВЕО.

ЛАГУЦКАЊЕ

Питала ме једном бака да ли је лепо да се лаже. Одговорио сам као из топа: “Па наравно да није”. Бака се насмејала помиловала ме по глави и рекла: “Размисли мало”. Помислим шта ту има да се мисли и мајка и отац су ми хиљаду пута поновили: “Лагање је ружно и непоштенно. Немој никад да лажеш. Племенито је говорити истину”. Шта ли сада бака хоће да ме научи, када ме тако пита?

Мало сам размислио и сетио се када бих баш желео да некога преварим, те рекох баки искрено: “Ја мислим да је понекад лепо да се слаже. на пример, кад ме ловац пита да ли сам видео зеку како претчава пут и да сам га видео рекао бих не нисам”. Када би шинтери питали где су наши пси луталице Дора и Клики рекао бих исто: “Заиста не знам, нисам их одавно видео”. Када би ме неки смркнути човек питао за некога за кога бих осетио да му жели зло, не бих рекао где је, иако би се тада јако бојао да слажем.

Зато рекох баки: “Увек говорим истину када се не може нешто ружно догодити због ње, а то је увек када су ми мама и тата расположени.”

Имаш срце племенито рече ми бака. Још је лепше твоје срце бако, јер не пита свако тако.

ЈА ЈЕСАМ

ЈА ЈЕСАМ И СУДБИНУ ИМАМ.
ПРОСИЈАКОМ МЕ ХОЋЕ
ТА СУДБИНА ЛУДА.
КАО ДА ЗНА:
ДА БИХ ЗА МОРЕ ЗАКЛОНИО
ВОЉЕНУ ИЗ ЈУТРА,
ПА УЗЕО ВОЋЕ
СА НЕКОГ ДАЛЕКОГ СПРУДА
И ДА БИХ ВЕЋ СУТРА
ПРОШЋЕ НЕКОМ ПОКЛОНИО,
ПА БИЛО КУДА У МОРЕ
ДО САМОГ ДНА
САКРИО УСНЕ УСНУЛЕ У СРЕЋИ,
А И СЕБЕ САМА.

ЗАВОЛЕХ ДЕВОЈКУ
У ЦРВЕНОМ И БЕЛОМ,
ДЕВОЈКУ У СМЕЂЕМ УВОЈКУ.
ДАЉИНУ ПРОКЛЕХ
У СЕБИ ТАМОМ ЦЕЛОМ.
ОДЛАЗАК ЈЕ НЕУМИТНИ УЗЕ.
ОСТАДЕ ТАМА У НАМА.
ОСТАШЕ СУЗЕ.
НИЗ ТЕЛО НЕ ПУЗЕ,
ВЕЋ МИ РУКЕ РУЖЕ.

ТРЕБА ДА КЛЕЧИМ,
ДА СУДБИНУ УМОЛИМ:
ВРАТИ ЈЕ У МОЈЕ МЕСТО,
ДОПУСТИ ДА ЗАВОЛИМ.

ЈА ЈЕСАМ.
У МЕНИ ЈЕ СВЕ ОД ОСМЕХА ДО СУЗЕ.
ПЕСМУ НАПРАВИХ.
ЈЕДНУ СА СТАКЛИМА НА ОЧИМА ЗАВОЛЕХ;
ДАЉИНУ ПРОКЛЕХ,
А СА ЊОМ МИСЛИ САМУЈУ.

СТАО САМ

РАЗМАЗАО САМ СЕ ТОЛИКО
ДА МЕ НЕМА ЗА ДАЉЕ.
ТУ ЈЕ КРАЈ.
ГЛАСАМ ЗА РАЈ.

ЖИВОТ

Живот је рађање, постојање и смрт. Он је топлота, покрет, светлост. Све боје, осим беле и црне. Сладак је и горак. Бука и збрка. У њему се не зна шта се мора, шта је случајно, шта је срећа, шта добро, а зна шта се не мора, шта је несрећа, шта није добро. У животу се не треба чак ни све оно што се треба. Не зна му се ни почетак ни крај, а ипак о њему сви све знају. Ако смо ми живот није чудно што не знамо шта је живот. Нико није свестан себе из себе.

Да би се нешто сагледало мора се бити изван тога. Свима је живота каткад доста, али га се ретко ко одриче без принуде. Рађање, постојање и смрт се догађају истовремено и неприродно природно. Живот је најлуђа и највреднија игра. с њим се не ваља играти. Он је такмичење и заузимање почетне позиције за следећи, ако га изаберемо. Плаше нас животом. Плашимо се смрти и то не тренутка већ њеног трајања. Страх нас је да се вратимо у живот и да изаберемо нешто непознато и неизвесно, ново. Можда је само опсена, а ипак постојимо. Обухвата космос изван нас и космос у нама.

Сви животи су један живот. Наше постојање је вечито и истина ће нам бити сведок да смо постојали, али да ли смо били или да ли ћемо икад више бити? Животом влада мисао. Он је такав јер мислимо да је такав. Свака од постојећих ствари, бића и догађања имају толико варијанти колико постоји мисли о њима. Свако биће има другачију представу. Заиграни смо на свој начин и градимо кулу живота према својој замисли, често не свесни да смо и сами део општијих циљева, замисли, општије игре.

Свако време има свој ниво не знања, глупости, непоштења, несреће, злобе, подмуклости, мржње... Може се рећи и знања, памети, поштења, среће, доброћудности, широкогрудости, љубави и слично. Што смо свеснији понора он је све дубљи, што више спознајемо вредности пружају нам се веће могућности

уживања. А заједно, с обзиром да увек постоје заједно понор и висина, ниво је исти за сва времена. Постоји просечност среће, љубави, морала...

Нико не зна где су границе између живота и смрти, среће и несреће, радости и патње, памети и глупости. Нико није спознао ту невидљиву нит. Да ли је све изван живота смрт, или је то само не живот ?

Шта каже народ? "И пут до пакла је поплочан добрим намерама", "све ће то народ позлатити", "биће боље", "коло среће се окреће", "никад није касно". Шта са полтронима, љигавцима, "зубама", "гњидама", "овцама", "коњима", "змијама", "КВД-јцима", лоповима и сличним. Ништа. На позорници живота сви имају места, свако има своју улогу. На додељеним улогама им не треба завидети.

Бесмисао је ту међу нама и живот утолико више има смисла уколико је мање бесмислених идеја и потеза. Ту је и стога и пре свега што сви све знају. Садашњост одређује прошлост уместо да то чини будућност. Једнако вреде хаос и хармонија. Борба ината и глупости с једне, и памети с друге стране, проглашена је нерешеном. Знање је само искра у бесконачном простору незнања. Врха се чешиће домогну они који користе беспризорну моћ, поштују само себе и не виде ништа у другима. Кад умишљено свемогући дођу на врх, осталима остаје да то омогуће и одраде. Народу се моћ намеће од вајкада и готово свуда. Ту само доушници, полтрони и уходе имају нешто веће мрвице. Ни један полтрон није био на врху, али ни један који је радио "као ветар дува" није лоше прошао. Готово је бесмислено противити се овом начину организације живота, који је безбојан и једнако постоји у свим епохама развоја људског друштва.

Данас нам се не нуди ништа више живота од јуче. Има можда више варијанти живљења. Живи се брже на већем простору, па то опет своди "живот на исто. Време се није развукло. Сада примамо много више "информација, а питање је да ли су човеку корисније од мање информација у прошлом времену, када их је и мање било и требало. Као да су информације у сопствено створеном "цирцулусу витиосусу", па својим стварањем стварају основу за ново стварање нових информација. Данас је већ срећа "на брзину", а сутра? Волео бих знати, каква је визија сутрашњице била у старом Словену? Је ли желео ово што, данас постоји? Је ли желео Регана, Маргарет Тачер, Израелце (овакве какви су данас),

Бегина као нобеловца, Русе у Авганистану, крстареће ракете...? Шта је он то желео? Човек је неке своје ниске особине успео да пренесе на ниво људске заједнице. Рат нам стоји над главама као Дамоклов мач и само је питање момента...

Толико нас неистине прати да све мање верујемо и себи самима и не знамо шта од тога глумимо, а шта је наше право лице. Ако нешто хоћемо томе подређујемо све своје способности, са глумом до савршенства. Тачно се зна кад треба плакати, а када се смејати, иначе пропаде основна замисао. Шта ћемо са полтронима? Они су, јадни, изложени као на тањиру посматраном кроз једнострано провидно стакло. Сви их виде, а они никога, осим претпостављених. Клањају се тако природно, уз осмех до муке. Они су за "љубим руке, љубим руке", "моја наклоност", "само после Вас". Подсећају на слуз, на постељицу, на човека који повраћа – није им лако. Нико не жели да им каже истину, као што је не говоре ни превареном мужу.

Ко се није определио да влада, нека се чува да не стане владару на сенку. Памет смета ако није у служби, а тада се мора прикрити, или служити моћи трећег нема. Власт стално инсистира на изјашњавању о подрици. Ко се не изјасни сматра се да се изјаснио за власт. Ко подржава, подразумева се да прихвата правила, ко не, сврстава се у непријатеља. Трећег нема, јер си довољан непријатељ тиме што ниси пријатељ.

Слобода. Сви смо ми уистину тамо где смо хтели и где треба бити. Радимо како и колико знамо. Тражимо и остварујемо своје сопствене циљеве потпуно условљене околним садржајем. Једино нам време није никад било у избору. У времену смо ту где смо и оно нас поседује. Овај простор нас поседује иако појединачно батргањем утиче небитно на његов изглед.

Човек мора да зна шта хоће да би могао имати угодности, ако не зна, може остати ван среће, или је најбоље бити преумишљен и свему се радовати. Но такви су обично притворени и изоловани, иза сивих или белих решетака.

Као да кругови владају светом. Сваки круг је био другачији и за степен виши. Нека буде да је за степен хуманији. Али не треба на силу човеку наметати срећу, јер ће бити тако несрећан. Такав је човек.

Живот је све око нас доживљено од стране човека. Шта ли је то исто за биљни и животињски свет, шта ли је за неживу природу? Постоји ли живот пре живота? Постоји ли после живота? Или ван наших чула, наше спознаје, нашег дохвата, ту око нас, и осим код нас? Постоје ли и други простори у оквиру нашег простора? Да ли се живот обнавља и понавља? Када настаје и када престаје? Сва та питања су живот. Живот је сва његова неодгонетнутост. Наше различите слике. Несрећа би била да је вечан, а сматрамо несрећом што то није? Шта бисмо без дилема?

Живот је највећа дилема. Највише га цене они који га најмање имају. Хероји су и они који га својски живе и они који од њега беже, ни једно ни друго није лако. Живот је и одузимање живота. Јуче се убијало на други начин. Питање је, је ли примитивније то било некад или сад.

Треба знати живети живот. Покушајмо, када већ постоје његови контрасти (живот – смрт, срећа – несрећа, љубав – мржња, истина – лаж), да идемо ивицом одабраних вредности. Знаћемо шта хоћемо и шта имамо, а човек може бити срећан и зато што иде својим путем кроз васељену, користећи позитивну страну живота за задржавање својих најомиљенијих на окупу. Колико то живот дозвољава.

Када се загнуримо у живот он може бити онолико леп колико лепог захватимо. Живот поседује раскошну лепоту која надомешта његове непријатности: лепота жене, лепота цвећа, лепота људског духа, уметност...

А живот не би био живот када песме не би могао написати и човек и нечовек, када лепа жена не би каткад била духом једнако ружна, када руже не би имале трње, када...

У чије здравље се треба одрећи и онога што ти пружа једино задовољство и наставити у неизвесност? Ако сам мењао животе, јесам ли икад био бреза, или можда камен? Да ли сам икад могао одолети искушењу или сам се увек враћао у живот?

Живот Феникс.

Живот „?“

БЕСКРАЈНИ ГРЕХ

ЗАТЕКОХ СЕ У ЛЈУБАВИ С ГРЕХОМ,
КАД ИЗ ДУШЕ УКРАДЕ МИ ВОЉУ,
А И МИСЛИ МИ НЕКУД ОДБЕГЛЕ.

МОЈ ПОГЛЕД ЈЕ ЗРАК ИЗ НЕМЕ НАДЕ,
ЈЕР СУ МИ И РЕЧИ ПОСТАЛЕ ТУЂЕ,
КАО ДА СУ НА ОБАЛЕ МОРА ЗАЛЕГЛЕ.

ГРЕХ ЈЕ ГРЕШНА ЛЈУБАВ С ГРЕХОМ.
ОБЛАК СУЗНИ МИСЛИ РАЗОДЕВА,
А И ЖЕЉЕ МИ НЕКУД ОДБЕГЛЕ.

ЧУДОМ СЕ СЛУЖИМ КАД ГА ОДБАЦУЈЕМ,
ЈЕР СУ МИ И РЕЧИ ПОСТАЛЕ ТУЂЕ.
У ГРЕХ СУ МЕ ДАХТАЊЕМ ПОЛЕГЛЕ.

ГРЕХ МЕ ГРЛИ И КАД ГА НЕ ГРЛИМ,
И ЈА ЊЕГА И КАД МЕ НЕ ГРЛИ.
А И СЛУТЊЕ МИ НЕКУД ПОБЕГЛЕ.

СВОЈЕ ОЧИ ХРАНИМ У МАНДАЛИ.
МИСЛИ СВОЈЕ ХАРМОНИЈОМ ТЕШИМ,
ДОК СЕ БОГУ МОЛИМ ДА НЕ ГРЕШИМ.

ЖИВОТ 2

Живот је рађање, постојање и смрт. Чине га топлота, покрет, светлост, боје, сласт, горчина, музика, мир, лепота, снови, смех, све што знамо да постоји. У њему се не препознаје морање, случајност, срећа и доброта, а зна се шта се не мора, шта је несрећа и шта није добро. Не зна му се ни почетак ни крај, а ипак о њему сви све знају.

Рађање, постојање и смрт се догађају истовремено и неприродно природно. Живот је најлуђа и најреднија игра иако се с њим не треба играти. Заиграни смо често не свесни да смо и сами део игре. Он је такмичење и бирање. Плашимо се смрти и то не тренутка већ њеног трајања. Живот је космос изван нас и космос у нама. Нико не зна где су границе између живота и смрти, среће и несреће, радости и патње, памети и глупости. Нико није препознао ту невидљиву нит. Да ли је све изван живота смрт, или је то само не живот? Живот је све што доживљавамо. Кристали, биљни и животињски свет живе свој живот. Не знамо постоји ли живот пре и после живота? Постоје ли и други простори у нашем простору? Да ли се живот обнавља и понавља? Када настаје и када престаје? И сва та питања су живот. Живот је сва његова неодгонетнутост. Наше различите слике. Несрећа би била да је вечан, а сматрамо несрећом што то није. Живот је највећа дилема. Највише га цене они који га најмање имају. Хероји су и они који га својски живе и они који од њега беже, ни једно ни друго није лако. Живот је и одузимање живота. Треба знати живети живот. Треба, када већ постоје његови контрасти (живот смрт, срећа несрећа, љубав мржња, истина лаж), ићи ивицом између одабраних вредности. Човек може бити срећан и зато што иде својим путем. Колико то живот дозвољава.

Када се загнуримо у живот он може бити онолико леп колико лепог захватимо. Живот поседује раскошну лепоту која надомешта његове непријатности: лепота жене, лепота цвећа, лепота људског духа уметност. А живот не би био живот када песме не би могао написати и човек не човек, када

*лепа жена не би каткад била духом једнако ружна, када руже не би имале трње. И
кад не би важило и све обратно.*

САМО ТИ

НЕ ЗНАМ КО СИ НИ ГДЕ СИ,
А СВЕ МОЈЕ
ЈЕ ЗБОГ ТЕБЕ
И СВЕ МОЈЕ ЈЕ – ЗА ТЕБЕ.

СВЕТИОНИЦИ ВЕЋ СВЕТЛЕ

Драги мој Боже, у молитви Ти стојим непрестаној.

Загледан низ пут који води ка извеснијој будућности, усхићен што у Твом окриљу не осећам страх и што се, и када сам потпуно сам, не осећам усамљеним. Нисам Те разумевао годинама, као дете које не покушава да прихвати и разуме поуке свога оца и миловање мајке. Пустиио си да Те схватим размишљајући о себи, људима, страстима и врлинама, заљубљенима, лепоти лептира, пропорцијама пирамида, мирисима и чаробним облицима пужева и цветова, оданости и поверењу животиња које волим, песмама и мелодијама, ритму харфи и бубњева, вечности, страху, вољи, нади, истини...

Учили су ме, да је космичка просторно-временска хармонија, у којој људи саздани од материје, енергије и информација непрестано путују на броду званом „Земља“, проистекла из моћи пропорција, синхронизитета, симетричности, повезаности свих ствари, граница које дају облик безграничном, спојева различитих и често контрастних елемената... Покушавајући да схватим чудесно, неопипљиво, нечујно и невидљиво, заправо непојмљиво, био сам све убеђенији да толика хармонија није настала случајно, као стицај околности. Једноставно, не могу да замислим да еволуцијом из хаоса настаје хармонија. Као да стојим пред Тобом и гледам Те у бескрајне, упијајуће, заслепљујуће, пријатне очи, знам: ако постоји прасак настајања, постоји и прасак нестајања, и да је и то суштина Твоје хармоније.

Као и многи други људи желео сам, и нисам успевао, да Те замислим. Свака помисао на Тебе била је истовремено мисао о сопственој сићушности и сваковрсној моћи, коју сам од детињства искао и кад год сам заслужио добијао.

Као награду за сва моја настојања да Ти се приближим допустио Си да посетим Хиландар.

Људи моји,

У Хиландару, 28. јуна 2001. године – на Видовдан, осећао сам се као у рајском врту. Не могу да замислим лепши Рај. Дрвеће се купало у златоликим зрацима, пресрећне птице препуштале су се лету, као рибе таласима, кап воде длану, а зидине манастира и два топуза на улазу подсећали су на древно време и вечиту борбу за слободу. Сјај осмеха из очију монаха, њихова простосрдачност и гостољубивост уливали су љубав у наше душе. Било је јасно, стигли смо у љубав и да су ту сви непрестано с Богом.

Ходао сам по камењу свестан да су сви који су их пре мене ногом или руком дотакли, били достојнији путева на Светој гори. Као да сам се, у магновењу, кретао унутар временског вртлога, који је обгрљавао моје тело, а чинили су га заједно прошлост, садашњост и будућност, с покретним и прожетим, ликовима свих, недостижних великана. Осећао сам окове предрасуда, незнања и сваковрсног греха. Они су ме спречавали да ослобођен трагова гордости, љубим, пузећи, сваки камен редом и све маслине које су наши духовници додиривали, па зидове и мошти монаха, који су вековима молили за наш духовни мир. Ту мозак, опхрван љубављу и истином, делује изненађено – отсутно, празно. Мисли се срцем.

Тек у повратку са Свете горе схватио сам, с болом, шта све нисам додирнуо, видео, омирисао и окусио. Недостајао ми је додир маслине коју је посадио цар Душан Силни, пар капи воде из бунара Светог Саве, мирис латица разнобојних лијандера и тихе, смерне речи монашке. У Хиландару човек не говори. Не говори ни после тога. Посрами се што много тога није знао да осети. Сам(о) Хиландар прича. Загрцнеш се срцем у грлу – и занемииш.

Није пристојан ни покушај да се опише хиландарска света литургија, нити осећај при целивању чудесних, чудотворних икона. Нека топлина измамила је дрхтаје преливајући се из груди срцима по целом телу. Мисли су негде уназад потиснуте и као да су касниле за главом. Сјај и лепота, дању сунцем а ноћу свећама обасјаног злата, у главном хиландарском храму, нису подсећали на раскош цркве, већ на сиромаштво душе. Обичан човек постаје свестан, на месту где се вековима прикупљају највеће вредности народа, да је свака његова мисао умишљена и недостојна било каквог раскоша. Да је његова умна мрвица – невидљива тачка у бесконачном Космосу. Испред њега је несхватљива

свевременост. Пред златним иконостасом, који су саткали недостижни великани, човек, коначно, схвата колико је сићушан.

До срца је досезало сазнање о донесеној мисаоној, душевној и духовној прљавитини. Осећао сам да сам окружен посвећеницима који су много раније почели да чисте своје душе. Препознавао сам у њиховом понашању и речима да су им мисли чистије. Први пут сам био сам, сатима, са својим навирућим мислима. Први пут сам настојао да савладам грешне мисли, које до тада нисам ни примећивао. Спас су нудиле препознате хармоније молитви и песама. Ћутао сам и ретко се обраћао осталима, само пребраним мислима. Путници – поклоници говорили су више очима и изгледом лица него устима.

Браћо моја,

Бдење, исповест и причешће, на Видовдан 2001, угравирани су у моју душу. Не верујем да постоји представа изван тих зидина која може да се пореди с оним у чему сам учествовао. Клечао сам у свечаној, официрској униформи захваљан Творцу што ми допушта да будем поклоник баш ту и баш тада у друштву духовника. Знао сам да не клечим само пред Светом Тројицом и Богородицом Тројеручицом. Била је то моја прва истинита победа над, у дубини душе притајеном, гордошћу и поздрав из срца душе свим свецима и онима који су нам сачували духовност више од 800 година.

За време бдења били смо сви свесни свог укључења у космичку хармонију. Свилене црне мантије лепришале су грациозније од покрета Нижинског и Плисецкаје. Светлост свећа, њихово наизменично гашење и паљење, треперење и тихо њихање пламенова, опчињавали су и узвишавали, до помисли да присуствујемо непоновљивом чину за који смо тада одабрани. Били смо свесни да се такво надахнуће монаха тешко може поновити. Песме су смењивале молитве, а целивања и клањања пред чудесним иконама учинила су да се осећам истински посрамљено, због ускраћеног знања. Био сам истовремено срећан што сам био сведок душевне и духовне љубави, у којој су они који Бога љубе и они којима Он одмах извраћа, чудесним уливањем љубави у срца. Имао сам осећај да ми је срце ускликнуло Богу, у знак захвалности. Мирис тамјана био је чаробан а односио је мисли ка неизрецивој, узвишеној, отменој, господској чежњи за чистотом и

подсећао је да смо сви ту да би примили благослов преко окупљених духовника. Певали су заједно Грци, Руси и Срби – Теби Боже!

Мисли нам је походио Његош понављајући: „Благо оном ко довијек живи – имао се рашта и родити“. У нашим мислима и срцу били су сви они који су учинили да остану довека живи. Били су наши и целог света, богатство Космоса – од Бога благословени.

Кад узмете у руку посуду из које је пио воду Свети Сава, после наливања из ведре свог хиландарског бунара, чини се да спајате време и покушавате да будете достојни упућених мисли према Божијем погледу, а имате осећај да вам се охрабрујуће осмехује и ставља вам руку на раме. Зато увек знамо шта нам је чинити. Светионици који осветљавају пут ка извеснијој будућности давно су постављени.

ВРШАЦ

СТОЈИМ ПРЕД КАТЕДРАЛОМ,
ДУБОКО УРОЂЕН У ВЕКОВЕ,
БРОЈЕЋИ ОНЕ КОЈИ СУ НОСИЛИ КРУНЕ.

ТУ, НА ДНУ ПАНОНСКОМ, ЗЛАТА ВРЕДНОМ,
КАО ДА САМ СВЕ И НИШТА ОДЈЕДНОМ
ПОНОСАН И СКРУШЕН, КАО СМИРАЈ БУНЕ.

КАСНИ ЗАПАДНА РУМЕН.
УЛИЦЕ СЕ ПРЕД САН ИСТЕЖУ
И САМО СУМРАК ИМ ЗНА КРАЈЕВЕ.
ПОСПАНИ МОСТОВИ ЛОМЕ МЕСЕЧИНУ
И СКРИВАЈУ ЗАПАД СУНЦА.

ГРАД ОДЗВАЊА ОД СМЕХА
ПРАЗНОГ ЗБОГ ЖЕЉЕ ДА СВЕ ОБУХВАТИ.
УЗГРЕД СЕ РАЗВЕСЕЛИО СВЕТЛИМА,
ЖАМОРОМ И ПИЈАНИМ ПЕВОМ.

КАЖУ ДА ШЕЗДЕСЕТИХ ПОД БРЕГОМ НИЈЕ БИЛО ГРЕХА.
ТО МОЈА СЛУТЊА НЕ МОЖЕ ДА СХВАТИ,
НИ ЖИВОТ ПРЕПУН МАГЛЕ И ДИМА,
У КОЈЕМ ПОСРЂЕМ НАПРЕД ИЛИ НАЗАД,
АЛИ САМО ЛЕВОМ, ЛЕВОМ, ЛЕВОМ...

ОВАЈ ГРАД ЈЕ МОЈЕ ЛУТАЊЕ.

ШТО ВИШЕ ТРАГАМ ПУТ ПОПРИМА ЈЕДНУ БОЈУ.
ШТО ПУТ ВИШЕ МЕЊАМ, ВИШЕ ВЛАДА СИВИЛО.

ИСПЛИЋЕМ СЕ СВОЛИМ ГРАДОМ.
ОН ЈЕ МОЈЕ ИГРАЊЕ И ЋУТАЊЕ.
ТУ САМ УПИО СВЕ ШТО СЕ У ЊЕМУ ЗБИЛО.
МИ СМО ЈЕДНО И ЛИЧИМО ПО БОГУ БРАДОМ.

СВЕ СЕ СЕНКЕ КРЕЋУ КРОЗ ЛЕПЕЗУ.
СУСТИЖУ СЕ У ЦЕНТРУ.
СВИ СМО ИЗ ЦЕНТРА.
КАЖУ ДА ЈЕ ЦЕНТАР ПОНОР, ВРХ, РАВАН...
ВРТЛОГ КОЈИ СПАЈА, РАЈ, ПАКАО...
КАЖУ ДА ЈЕ ТАМО КАО СВУДА.
ИСТИНА И ЛАЖ СЕ ТАМО ГРЛЕ
И СВЕТЛОСТ ВРЛУДА.

ЖИВОТ РАЗБЛАЖУЈЕ.
ИСПРУЖЕНА РУКА ТРАЖИ ДА ЈЕ ОДБАЦИМ.
СВЕ ЈЕ ТУ, А НИКО НАС НЕМА.

ПРИСЕЋАМ СЕ ПРИЧЕ О СУЗИ И ЈОШ ЈЕДНОЈ СУЗИ,
О ДВА ОКА, О ДЕЧАКУ КОЈИ ЈЕ САГРАДИО ПЕШЧАНИ ЗАМАК
И У ЊЕГА ЗАТВОРИО ЧИТАВ СВЕТ.

ПРОКЛЕТСТВО НЕ НАПУШТА ДУШЕ.
ВИНОМ ПРЕЛИВАМ СМЕХ БЛУДНИЦА,
ОПИЈЕН ГУТЉАЈЕМ ЖИВОТА.

ВРШАЦ ЈЕ ЗА МЕНЕ ОПСЕНА.
ОПСЕНА ЈЕ И ДА ПОСТОЈИМ,

АЛИ ПОСТОЈИМ, БАР КАО ПЕНА.

ВРШАЦ ЈЕ КАО СТЕНА,
ПОСТОЈИ, А НИКО НЕ ЗНА ШТА ЋЕ ТУ.
ОН ЈЕ ГРОЗД, ПЕСМА НА ВЕТРУ,
МИСАО ОВЛАЖЕНА.
УМАЊЕН СЕНКАМА КОЈЕ САДРЖИ,
А ДУШУ БЛАЖИ И ДУШУ ПРЖИ.

У ЗАГРЉАЈУ С ГРЕХОМ

Пребирам по гресима својим. Некада сам мислио да је 2000. година далеко – скоро недосежна. Када сам се домогао тако обележеног времена, схватио сам да сам за 51 годину наслагао бројне грехе на своја плећа и да сам их све теже носио и подносио. У времену „после“ отежали су ми кораци, а греси које сам енергетски стално осећао, као мору сна и јаве, таложили су се негде у космичком памћењу, прљали и прожимали душу. Бар да сам знао да их слажем мале на мале, средње на средње, велике на велике, огромне крај огромних, незамисливе до незамисливих, нестварне крај стварних, неопростиве са неопростивим, вероватно не би толики простор у души заузимали и били тако необухватни.

Када сам помислио да сам коначно пробуђен и освеићен, чинило ми се да је све раније био ружан сан, али сам сазнао да сам цео свој живот провео у нераскидивом загрљају са гресима. Као да сам их прећутао, занемарио, а ипак неговао. Из тренутка у тренутак било их је више, а старење као да ми је казивало колико су моја небудност и неопрезност, условљене незнањем, отежале бреме које сам у души и на својим плећима носио. Свакако све слабији са све већим теретом. Зар то није узрок сваке погрбљености? Једино су ме вера у свемоћ чистих мисли, облесци повремено доступне истине и исто тако повремено искрене љубави јачали.

Према законима сетве и жетве, који обезбеђују да се све плаћа и да све има своју цену, грехе захватају метематички обрасци који освајају разум умношћу. Греси знају само за сабирање и дељење, а не познају одузимање и множење. Творац нас је спасао ускраћивањем множења грехова, ставио нас пред стална искушења ускраћивањем њиховог одузимања, оптеретио нас је сабирањем грехова и учинио међузависним њиховом деобом. Зато је за наук бреме греха набрекло и све веће. Стога смо свесни да их се не можемо ослободити, нити их избрисати и заборавити. Као да су у душу угравирани. Помаљају се као реке понорнице, увек када затреба, ради освеићивања.

Када ме је Бог нежно, полако и упорно будио за Њега је то било још једно буђење у низу, а мени се чинило да сам пробуђен касно, јер мој сан је био дубок, безосећајан и тврђ. Једино што сам успео да пожелим је, да своју душу кад-тад искупим и потом, ако је могуће, умијем и окупам. Могу само да замислим талог који негде у космосу нестаје после прања до тада гресима упрљане душе и своју чежњом обгрљену радост.

БЕСКРАЈНА НАДА

ВИШЕ НЕМА БОГА.
СВЕ ЈЕ НЕСТАЛО У ТРЕНУ.

АЛИ АКО ЈЕ ОСТАЛО
НЕКО СЕМЕ,
КАП ВОДЕ,
ДАШАК ВЕТРА,
ЗРАК СВЕТОСТИ,
НЕКА МРВИЦА
И СМЕШАК МАЛИ,
СВЕ ЋЕ ПОНОВО НАСТАТИ
И БИЋЕ, ОПЕТ, БОГ.

СМРТ

Добро је што људи не знају колико је смрт лепа. Тамнозелена енергија попут снажнијег лахора, чини се да прво удара у лице. Када отвориш врата према њој, наилази као талас и изазива струјање кроз тело какво не постоји у животу. Нешто као снажни трнавци и некако траје да се не наслућује крај. То „струјање“ другачије је, незаустављиво и неодређиво у односу на пријатност. Смрт нема облик, осим уколико га умно не тражиш у свом умном космосу, а тада се енергија претвара у (об)лик који иначе замишљаш као смрт.

Чини се да је гуића од душе, јер је уласком у тело истискује. Она допушта игру, не инсистира на победи, увек пружа шансу. Смрт не вреба. Долази само онда када се стекну услови за њену завршну представу. Може се одгурнути, пољубити, помазати, одгодити, привући.

Ко је упозна ноћу и не препусти јој се, чезне да је препозна дању. Она је опевана, иако нежељена. Свуда је присутна као огромна птица која кружи и непрестано слеће и узлеће са покупљеним душама у свом загрљају. Када се човек окрене око себе схвати да је непрестано призивамо.

НИКАД НЕ ПРОЛАЗИМ ИСТОМ УЛИЦОМ

НИКАД НЕ ПРОЛАЗИМ ИСТОМ УЛИЦОМ.
ЧИНИ СЕ ДА ПРЕПОЗНАЈЕМ СВЕ ШТО СЕ КРЕЋЕ СА МНОМ.
У МЕНИ СУ ЛЕСКОВАЦ И ВРШАЦ ПОВЕЗАНИ АСТРАЛНОМ ЖИЦОМ,
ЗАДАР И НОВИ САД СЕ БАШКАРЕ У ДУШИ,
КАО ДА БОЉИХ НА СВЕТУ НЕМА,
А БЕОГРАД У КУТКУ СРЦА ЉУБАВЉУ УМАЗАН ДРЕМА.

КАО КРВ КРОЗ ВЕНЕ – ПРОТИЧЕМ ГРАДОМ.
ЗАМИШЉЕНОГ МЕ ВУКУ ДУГИ ТРОТОАРИ.
ХОДАМ КАО ДА ПРЕБИРЕМ ЦРЕПОВЕ ПО КРОВОВИМА
СИГУРАН ДА СУ ХЛАДНИ И ВЛАЖНИ ОД МАГЛЕ ШТО ИХ ГРЛИ.

ПРОТИЧЕМ ГРАДОМ – КРАДОМ
НЕЋУ ДА МЕ ВИДЕ ЊЕГОВИ ЧУВАРИ,
НИ ОНИ ШТО СУ С ЊИМ У ВЕЋИМ ДУГОВИМА
НИ ОНИ ЧИЈИ СУ ЛИКОВИ У МОМ СЕЋАЊУ ЗАМРЛИ.

ИМАМ ПЕТ СЕНКИ, ПРАЗАН КАО БЕСКРАЈ, КАО НЕПОСТОЈАЊЕ.
НАУЧЕНЕ МИСЛИ КАЖУ ДА САМ ВОДА,
ДА ПАМТИМ СЕБЕ.
УПАМТИО САМ СЕБЕ У ТОМ СЈАЈУ,
ОТУД МИ СЕНКЕ ЛЕЖЕ У БЕСКРАЈУ.

МИСЛИ СУ МИ ДВА ПУТА ВЕТАР, ТРИ ПУТА ВАТРА,
КАП И ОСАМ ОСМЕХА У ВРЕМЕНУ.

БЕЗ ТИХ БРОЈЕВА НЕСТАО БИХ У ТРЕНУ.
НИКАД НЕ ПРОЛАЗИМ ИСТОМ УЛИЦОМ.

ТО ЈЕ ТО

ЖИВОТ ПРЕДАМНОМ.
ЈА ПРЕД ЖИВОТОМ.
С МИСЛИМА ТУЂИМ.
ПРЕД СВОЈИМ СНОМ.

ЖИВОТ У МЕНИ,
А ЈА У ЊЕМУ.
И СВЕ У ДУШИ
И ДУША У СВЕМУ.

ПРЕД ОГЛЕДАЛОМ,
КАО ПРЕД ИСТИНОМ,
ТРАЖИМ БОЖИЈЕ СВЕЛОСТИ ТРАГ,
ШТО ГРЕХ МОЈ ГРЛИ СВОЈОМ ТОПЛИНИМ.
ГРЕХ МОЈ БЕСКРАЈНИ
И ГРЕХ МОЈ БЛАГ.

А СВАКИ ПУПОЉАК НА ЉУБАВ ЛИЧИ,
ПОТОКА ЖУБОР И ПТИЦЕ ЛЕТ.
ТО ЈЕ ТО.
ЖИВИМ И САМ У СВОЈОЈ ПРИЧИ.
ОТКРИВАМ ТАЈНУ:
ТО МОЈ ЈЕ СВЕТ.

*НЕ ЧИНИМО ОНО ЗА ШТО СУ ПОТРЕБНИ КАЈАЊЕ И
ОПРОШТАЈ.*

СВЕТЕ РЕЧИ СРПСКЕ

КАДА ЛАЖЕТЕ СРБЕ
ВАШЕ ЛИЦЕ СЕ КРИВИ,
КРВ ЗАВРИ ДО БОЛА,
И ИСКРЕ У ОКУ СЕ ГАСЕ.

КАДА ЛАЖЕТЕ СРБЕ
УЗАЛУД ИСТИНА ЖИВИ,
ЈЕР ОНА ЈЕ ЊИХОВА ЛУЧА
УЗ СВЕТЕ ИКОНОСТАСЕ.

КАДА ПРОГОНИТЕ СРБЕ
У КЛЕТВИ ЛАЗАРА ВИ СТЕ,
ЈЕР СВЕТИ ИХ САВА ЧУВА
И МОЛИТВА ХИЛАНДАРА.

КАДА ПРОГОНИТЕ СРБЕ
ВИ КИЊИТЕ ДУШЕ ЧИСТЕ,
ПА ОСВЕТА ПРИРОДЕ МАЈКЕ
ВРЕБА ВАС СА СВИХ СТРАНА.

КАДА УБИЈАТЕ СРБЕ
ОНИ ЖИВЕ У ВАМА,
ЈЕР ОНИ СУ БИЛИ ПРВИ
И ПОСЛЕДЊИ БИЋЕ.

КАДА УБИЈАТЕ СРБЕ

У ВАМА НАСТАЈЕ ТАМА,
КОЈА РАЗДИРЕ СВЕТЛОСТ,
ТЕ ВАШОЈ ДУШИ НЕ СВИЋЕ.

АКО УБИЈЕТЕ СРБЕ
БИЋЕ ТО НОВО РАСПЕЋЕ,
НЕЋЕТЕ ЗНАТИ КО СТЕ,
СВЕ ЛЕПО НЕСТАЋЕ ТАДА.

АКО УБИЈЕТЕ СРБЕ
ОПРОСТА БИТИ НЕЋЕ.
НЕСТАЋЕ ЉУБАВ СВАКА,
А СА ЊОМ И ЗАДЊА НАДА.

КАД САЊАТЕ ДА ИХ НЕМА,
БИЋЕ У ВАШОЈ СУЗИ.
ОНИ СУ САВЕСТИ ПЛАНЕТЕ.
ВЕРУЈТЕ ДУШИ БАР МАЛО.

КАД САЊАТЕ ДА ИХ НЕМА
ПОГЛЕДАЈТЕ ОГЛЕДАЛО.
ВИ СТЕ ЊИХОВ ОДРАЗ.
СВЕ ИЗ ЊИХ У ВАС ЈЕ СТАЛО.

УМИШЉЕНА МИСАО

У МИСЛИ ЈЕ СВЕ ШТО ПОСТОЈИ,
А И ОНА САМА.

РАЂА СЕ ИЗ СЕБЕ, СОБОМ НАДУ ДОЈИ,
СТВАРНОСТ БОЈИ.
НЕСТАЈЕ НЕСХВАЋЕНА
У БЕЗДАНУ СЕБЕ.

У МИСЛИ ЈЕ СВЕ ШТО ПОСТОЈИ
И БОГ И ОНА САМА.

ГОРДА, А НИ СЕБЕ НЕ РАЗУМЕ
СРЕЋНА КАДА ЈЕ ПРАЗНА
НЕСВЕСНА ПОПУТ НАБРЕКЛЕ ПРАЗНИНЕ.
ОБУХВАТА БЕСКРАЈ МАШТОМ И ЛУТАЊЕМ.

У МИСЛИ ЈЕ СВЕ ШТО ПОСТОЈИ
БОГ, БЕСМИСАО И ОНА САМА.

ИСТИНА ЈОЈ СТАЛНО ИЗМИЧЕ,
ЈЕР ЈЕ ГРЛЕ ЛАЖИ.
ЉУБАВ КРИЈЕ У ОГЛЕДАЛИМА,
КОЈА СЕ ОГЛЕДАЈУ У БЕСКРАЈУ.

У МИСЛИ ЈЕ СВЕ ШТО ПОСТОЈИ
А И ОНА САМА.

*БУДИТЕ СЕБИЧНИ.
ЧУВАЈТЕ СВОЈЕ ДУШЕ.
ЧИСТЕ ДУШЕ НЕ ПОЗНАЈУ ГРЕХ.
ГДЕ НЕМА ГРЕХА - ЦАРУЈЕ ЉУБАВ.*

ЖУБОР ДУШЕ

И ЖУБОР САМ ДУШЕ ГОРД ЗАБОРАВИО
СРСЕ И ДАМАРЕ НИСАМ ОСЕТИО
ПРАЗНИНА СВЕСНО МОМ СРЦУ ИЗМИЧЕ
ПОВУЧЕН С ЛОМАЧЕ ГДЕ САМ УВЕК БИО
ЗБОГ БОГА СЕ НЕ БИХ НИКОМЕ СВЕТИО
БОЛ ИЗ МЕНЕ МИРОМ СЕ ЗАРИЧЕ.

ЈОШ НЕ МОЛИМ ЈЕР МИ ДУША ЋУТИ
НЕПОНИЗНУ НАРАВ ИКОНИ САМОЋА
У СЕБИЧНОМ СЕБИ КО ДА НЕ ПОСТОЈИМ
ЉУБАВЉУ ЗАТЕЧЕН ДОДИР ДАРА СЛУТИМ
МИРИС ЊИВЕ ДИШЕМ СРЕД УСНУЛОГ ВОЋА
ЈА РАЗАПЕТ СЛУТЊОМ ДУШУ ГРЕХОМ ДОЈИМ.

ЈОШ САМ ПРОШЛОСТ ЖЕДАН КАО РИБА
У МЕНИ ТРЕПТАЈ ДУШЕ ИЗНИКАО
И КОСМОС ПРАЗАН ЛАЖАН КО МАНДАЛА
ЉУБАВЉУ ИЗВУЧЕН ИЗ ВРЕМЕНСКОГ ГЛИБА
ПРЕСПОЈЕН СА СОБОМ ДА ТО НИСАМ ЗНАО
КАО ДА САМ ШКОЉКА ОД СУНЦА ЗАСПАЛА.

ПОДАЦИ О АУТОРУ

Светозар Ђ. Радишић је рођен 20. јуна 1949. године у Лесковцу. Отац Ђорђе М. Радишић (1924–2013) рођен је у селу Липа код Бихаћа. Мајка Латинка Б. Радишић, девојачко презиме Тесла (1927–2014), рођена је у селу Клишевић, у Лици. Основну школу (1964) и гимназију (1968) завршио је у Вршцу. Војну академију противваздушне одбране (1972) завршио је у Задру. Командно-штабну академију КоВ ЈНА (1983), последипломске студије (1990) и докторат о теми „Управљање системом за изградњу борбене готовости“ завршио је у Центру високих војних школа ОС „Маршал Тито“ (односно у Центру војних школа Војске Југославије) у Београду.

Највиша дужност у Војсци била му је портпарол Војске Југославије. Обављао је високе функције у Гардијској моторизованој бригади, Кабинету ССНО, Управи за обуку и школство, Управи за информисање и морал Генералштаба Војске Југославије и Управи за стратегијске студије Савезног министарства одбране. Био је више година главни и одговорни уредник општевојног теоријског часописа „Војно дело“. У пензију је отишао (2005) са дужности помоћника за стратегије и доктрине у Кабинету начелника Генералштаба Војске Србије и Црне Горе. Предавао је у Школи националне одбране и на Последипломским студијама (смер – ратна вештина) у ЦВШ Војске Србије и Црне Горе. На листи је експерата за стратегију и доктрину, борбену готовост, „сведимензионалну одбрану“, „психолошки рат“, „неоружане облике агресије“ и „нови светски поредак“.

Објавио је више од 750 новинарских геополитичких анализа, десетину фељтона и више десетина научних, прегледних и стручних написа у часописима, зборницима радова и прилозима књига. Имао је више од 610

јавних наступа на трибинама, форумима, промоцијама, предавањима. У оквиру јавних наступа био је гост у 64 радио и 320 ТВ емисија (инсerti из ТВ наступа су све бројнији на www.youtube.com). У штампи је представљено више од 760 и на интернету више од 770 прилога о његовој личности, истраживањима и научним ставовима.

Има свој сајт: www.svetozarradistic.com и фејзбук страницу: <https://www.facebook.com/RadisticSvetozar>.

На основу оцена експерата из области теорије ратовања и методологије ратне вештине, у теорију ратне вештине унео је: нову класификацију ратова; научно објашњење ратова у ванфизичкој и ванвојној сфери (неоружани облици агресије); дефиниције савршених и тоталних ратова; научно објашњење неокортикалног рата и сведимензионалне одбране; организационе моделе (симулације) за усавршавање борбене готовости; научно објашњење у вези с применом електромагнетног и вибраторног оружја и заштитом од тих врста оружја, и предвиђање ратова будућности у којима ће нестати простор као фактор рата. Теорији организације допринео је применом вишекритеријумског програмирања у друштвеним системима, обликовањем „мозга организације“, увођењем матричног односа између типова личности и врста интелигенције и предлогом да се великим системима управља на основу њихових симулација.

Поред научноистраживачког рада, бави се књижевношћу и публицистиком. Његови радови су превођени на немачки, руски, француски, италијански, енглески, бугарски, словеначки и јерменски језик. Осим на просторима Југославије, његови радови су објављивани у Немачкој, Бугарској, Шведској, Аустралији и Јерменији.

Објавио је следеће научно-популарне књиге: *Неокортикални рат* („Војна књига“, Београд, 1999), *Неокортикални рат 2* („Војна књига“, Београд, 2001), *Сатана се више не крије – Неокортикални рат против будућности* („Евро“, Београд, 2002), *Скривено мисаоно оружје,*

(„Мирослав“, Београд, 2003), *Рат свих против свих* („Мирослав“, Београд, 2004), *Магија у неокортикалном рату* („Мирослав“, Београд, 2005), *Док мисли стварају космос* („Пан-Пласт“, Београд, 2006), *Нестанак великог брата 2012* („Пан-Пласт“, Београд, 2007), *...Или нас неће бити* („Пан-Пласт“, Београд, 2008), *Гушење истине* („Пан-Пласт“, Београд, 2009), *Космички додир* („Пан-Пласт“, Београд, 2010), *Неокортикални рат 4* („Пан-Пласт“, Београд, 2011), *Како мислити – исцељивање информацијама* („Пан-Пласт“, Београд, 2011), *Освајање Слободе – ратови будућности* (S.Z.G.R. Joksimović, Београд, 2012), *Магичност мисли* („Пан-Пласт“, Београд, 2012), *Мисаони изазови* („Пан-Пласт“, Београд, 2013), *Док мисли стварају космос2* („Пан-Пласт“, Београд, 2014), *Неоружани облици агресије* („Пан-Пласт“, Београд, 2015), *Мислим – исцељивање информацијама* (друго, допуњено издање књиге *Како мислити – исцељивање информацијама* – „Пан-Пласт“, Београд, 2015), *WHILE THOUGHTS CREATE THE COSMOS*, дигитална књига, („New Look“, Београд, 2016), *Како излечити Запад* („Пан-Пласт“, Београд, 2016) и две књиге из области белетристике: *Тренуци истине* („Народни лист“, Задар, 1969) и *Мирује чемпрес* („Народни лист“, Задар, 1971).

Добитник је десетак домаћих и иностраних награда за литерарне, публицистичке и стручне радове и више одликовања.